

NAKLEN ÖYKÜLER

Göksel Altınışik

2020

NAKLEN ÖYKÜLER

Göksel Altınışık

Bu kitabımı, son zamanlarında yalnızca benim kitaplarımı okuyabildiğini söyleyen, çok özlediğim Şükrü Ergur'a ve onun çok özlediği, sonunda kavuştuğunu düşlediğim Filiz Atlas'a armağan ediyorum. Yokluklarının sızısı, birlikte yaşadıklarım ya da anlatılan yaşam öykülerinden aldığım güçle hafifliyor.

ISBN: 978-625-400-719-4

2020

Sevgili 'a,

Bütün hikâyeleriniz mutlu sona ersin.

*Dostlukla
Göksel*

İçindekiler

Sermet'in Hâlleri	6-32
Kitabın Son Sayfası	33-49
Parantez	50-74
O Şarkı	75-81
Birbirine Geç Kalmak	82-88

Dizgi ve tasarım: Göksel Altınışık Ergur

SUNUŞ

Bu kitabın ayrı bir yeri olsun istiyorum; bende ve yazın dünyasında. Başka örneği vardır belki, ama ben bilmiyorum. Etkili olan koşulları düşünününce, benim bir yerde şansım olan bazılarının bir araya gelmesi zor görünüyor. O nedenle tek, en azından çok az sayıdakinden biri olacak. Nasıl mı? Anlatayım.

İçinde eskiden yazdığım iki kısa öyküyle birlikte yakın zamanda, ama ne kadar geriye gittiğini şimdi anımsamadığım bir süreye dağılan yeni uzun öykülerim var. Baştan beri adı belli: Naklen Öyküler. Çünkü yaşadığım, bana anlatılan “baştan geçmiş” öyküleri bir kolajla hikâyeleştirmeye başlamam son zamanların eğilimi... Naklen öykücü yakıştırması da yine bu zamanlarıma denk düşüyor.

Araya korona kapanması girdi. En başında iki haftalık kişisel karantinam ve sonrasında yoğun çalışma ve kültürel beslenme dönemimde hem hikâyelerin şekillenmesi süreci yaşandı hem de ben dizgi işinde kendimi geliştirecek sorumlulukları üzerime almak zorunda kaldım. Sosyoloji yüksek lisans ödevlerimden bir kısmını dizgiyle verdikten sonra, artık nerede bir metin görürsem onun dizgisini yapıveresim gelmeye başladı. Elimdeki benim için en değerli metin, öykülerimin dosyasıydı. Durur muyum onları da dizmeye koyuldum. Yine bu dönemde, hayatımın en yoğun internetten paylaş-

ma ve iş yapma sürecini yaşadığım için kapağı dâhil benim elimden geçmiş bu kitabı, okurlarıyla kendim buluşturmaya karar verdim.

Tam bu noktada minnettarlıklarım var. Bana dizgi yapmayı öğreten dostum Nurcihan Bahtiyar'a, dizgi programını armağan eden ve bir zamanlar şiirlerimin tek okuru olan canım kardeşim Hakan Altınışik'a, internet sayfamı düzenleyecek olan ve bana tasarım yapmayı sabırla öğreten biricik kızım Özge Kıter'e, Gökselimiz diyerek her an yanımda, önümde, arkamda olan ebeveynlerim Nuriye ve Mustafa Altınışik'a, yazın anlamında pek çok ayrıntı öğrendiğim Mustafa Günaydın'a, yaşamı anlamlı kılan ve çoğaltanın birlikte üretmek olduğunu içime sine sine deneyimlememi sağlayan eşim Ali Ergur'a, elbette bana içlerindeki en özel hikâyelerini emanet eden o özel kahramanlarıma sonsuz teşekkür ederim.

Önümüz yaz... Okuyacak bir şeyler arayan öncelikle yakın çevreme, sonra da onların paylaşacağı yakın çevresine, özellikle de internet siteme yolu düşen herkese, bütün kalbimle ve yeni bir deneyimin heyecanı ile sunuyorum.

Naklen aktardığım öykülerimi, banttan okumak için sosyal medya bir aracı olacak. Bu da 'yeni normale' benim küçücük bir katkı olsun.

Görüşlerinizi www.kaleminizi.com internet sitemden ya da instagramda @gokselaltinisikedebiyat, @gokselaltinisikergur hesabımdan bana iletebilirsiniz. Bu kitabın ruhuna da bu yakışır, döngü böylece tamamlanır.

Okumak özgürleştirir. Yazmak daha da fazla...

SERMET'İN HÂLLERİ

“Sermet Bey, bunu bana defalarca sordunuz, biliyorum. Daha önce size kesin bir yanıt vermediğimin de farkındayım. İyice dinlemek, detayları öğrenmek ve ondan sonra bir sonuca varmak zorundaydım. Artık eminim. Size de söyleyebilirim. Sermet Bey, siz deli değilsiniz!”

Bu sözler Doktor Ejder Bey'in dudaklarından döküldükten sonra Sermet, önce anlamaz gibi doktorunun yüzüne baktı, ardından rahatlamakla rahatlayamamak arasında ikircikli bir hâl alıp en sonunda koltukta arkasına yaslandı. Yavaş ve uzun bir nefes verdi. Ne diyeceğini, ne yapacağını bilemez durumdaydı. Aslında daha çok şaşkındı, ama mutluluk gözyaşları da hazırda bekliyor olmalıydı. Gerçekten aylardır, iki üç seansta bir, “Ben deli miyim, doktor bey?” diye sormuş, doyurucu bir yanıt alamadıkça neredeyse bu sorunun korktuğu yanıtına inanır olmuştu. Ejder Bey ise, Sermet'e sürekli olarak 'ne' ve 'nasıl' soruları yöneltip renk vermeyen bir yüzle onun anlattıklarını dinlemiş, kişiye özel açıldığı belli olan defterine arada notlar almakla yetinmişti. Sermet'e yaşamının her döneminden anılarını anlattırılmış, bilinçaltını görmek için sormuş, sormuş, artık tek bir yanıt kalmadığını fark edeceği âna dek Sermet'in içini didik didik etmişti.

İlk seansta, Sermet'ten kendini genel hatlarıyla anlatmasını isteyen Doktor Ejder Bey, ardından da neden yardım alma gereği duyduğunu sormuştu. Sermet için bunu açıklamak, bir anlamda da başkasına itiraf etmek çok zordu. Kendine itirafı bile epey sancılı olmuştu. Onca hayal kırıklığı ve çöküntü döneminden sonra, yaşama uyum gösterebilmesi hâlinde her şeyin çok daha farklı olacağını düşünüyordu. Pişmanlıklar içinde kıvrılmaktan, gündelik yaşamını sürdüremez olmuştu. Zamanı düşünmeden deniz kıyısında otursun, rüzgâra tenini açsın, kulağına tek bir ses çalınmasın ve bu hiçlik hâli sonsuza dek sürsün istiyordu. Kuş cıvıltısı en sevdiği sestti; artık ona bile tahammülü kalmamıştı. Düşük eşikli tetiklenmelerle patlayıveriyordu. Üstelik bu patlamaları dışa doğru da değildi. İçten yanmalı motorlar gibi; su soğutmalıymış da susuz kalmış, o nedenle hava soğutmasına gerek duyan bir motor gibi aklında yalnızca rüzgâr... Ölüm düşüncesi son zamanlarda sıkça zihnine üşüşür olmuştu. Kendini öldürmeyi asla aklından geçirmese de 'keşke ölüversem' demeleri sıklaşmıştı. Yaşamdan vazgeçmiş değildi; en azından 'o an için'... Bağ kurmayı bir şekilde başarabilirse, daha uzun yıllar seve seve yaşardı. Bu nedenle ölümlle ilgili düşünceleri alarm zillerini çaldırılmış, bir zamanlar kitaplarını yutarcasına okuduğu psikiyatristin ofisine kendini dar atmıştı.

YALIN HÂLİ

Doktor Ejder Bey'in "Bana kendinizi nasıl tanıtırsınız?" sorusu, beklemediği bir anda geldiğinde pek de düşünmeden -demek daha önce bolca düşünüp- "Şairin dostu için söylediği gibi; benzersiz ve depreşik bir 'misillemeyim' dünyaya." dedi. Sonra da bu sözlerin açıklamasını yaptı, ama içinden: "Yalnız benimki depreşik değil, depresif olacak. Gerçi kendimi tekrarlayıp durmalarım da var, ama neyin depreştirdiğini bilemiyorum. Benzersiz sıfatını ise şairle aynı anlamda kullandığımı sanmıyorum. Benim benzersizliğim,

insanlara uyumsuzluğumun ifadesi. Gelelim misillemeye; bütün bunların bir şeye karşı geliştiğini seziyor, ama netleştiremiyorum. Hatta bu sezgiyle başa çıkamıyorum.” İçinden sustu. Bu kadar uzun tümceler kurabildiğine şaşırıldı; ne enerjisi vardı ne de bunu işlevsel buluyordu. Ne olurdu sanki beyin okuma yöntemi icat edilmiş olsaydı. Üstelik o kadar uzun zamandır susuyordu ki sözcükleri bir araya getirme becerisini kaybetmiş gibiydi. Çavdar Tarlasında Çocuklar romanından bir bölümü aklından geçirdi: “Anlatacaklarımı gerçekten dinleyeceksiniz, herhâlde önce nerede doğduğumu, rezil çocukluğumun nasıl geçtiğini, ben doğmadan önce annemle babamın nasıl tanıştıklarını, tüm o David Copperfield zırvalıklarını filan da bilmek istersiniz, ama ben pek anlatmak istemiyorum.” Bu düşüncenin de etkisiyle kestirmeden gitti; son tümceyi yüksek sesle dile getirdi: “Ama ben pek anlatmak istemiyorum. İşte bu nedenle size geldim.” Bu ifade, iki dostun sohbeti sırasında kullanılmış olsa, karşıdaki tarafından ne kastedildiğinin pek anlaşılmadığı söylenir, açıklama bekleyerek ‘yani neden?’ diye ısrar edilir, daha fazla ayrıntı öğrenmek için sorular sorulurdu. Psikiyatristlerin dolambaçlı yolları olmalı ki Doktor Ejder Bey, zihninden geçirdiği açıklama herkesin malumuymuşçasına Sermet’in konuyu geçiştirmeye çalışmasını görmezden geldi.

Sonraki sorular, yakın aile fertleri hakkındaydı. Doktor Ejder Bey, Sermet’in hayatında kimlerin olduğunu kabaca öğrendikten sonra ayrıntıya girmeksizin defterine onlarla ilgili notlar aldı. Sonra da “Doğum ânınızla başlayalım şimdilik. Gereklikçe geriye dönerek insanları, sizinle ilişkili anlamlarını konuşuruz. Evet, doğumunuzla ilgili size anlatılanlar nelerdir?” diye sordu. Çocukluğuna inceklerini biliyordu Sermet, ama en baştan başlayacaklarını tahmin etmemişti. Yine içinden konuşmaya devam etti: “Bu soruyu ‘kimse bana bir şey anlatmadı’ diye yanıtlayanlar çoğunlukta mıdır acaba? Aslında onun söz edebileceği bir şeyler, hatta oldukça ilginç bir doğum hikâyesi vardı. Anlatmalıydı, ama nasıl? Gücünü toplayamı-

yordu. Aslında en büyük sorunu buydu. İnsanlarla iletişim kurmaya üşeniyordu. Kırıla kırıla geri durmayı öğrenmişti. Bir süre kendiyile mücadele edip sonunda yeniden kestirip atmayı seçti ve “Anımsamıyorum!” dedi. Doktor Ejder Bey’in ne tepki vereceğini görmek ve sonraki adımlarını ona göre belirlemek istemişti. Doktoru ise bu hamleyi de görmezden geldi. Sermet’in anlatmasını sağlamak için sorularla yönlendirme yapmadı. Olasılıkla bunda seans süresinin dolmasının payı vardı. Son bir toparlama yapmaya ancak yetecek kadar zamanları kalmıştı. Doktor Ejder Bey Sermet’e “Üzerinde düşünerek bakalım neler anımsayabileceksiniz? Bir sonraki buluşmamızdan önce, doğumunuzu anlatan bir yazıyı bana postalamanızı isteyeceğim. Elektronik posta adresim kartvizitimde var” dedi. İlk görüşmelerinde konuştuklarını tarafsız ifadelerle özetleyip de bunlara bir itiraz olmamasını söylenenleri doğru anlamış olduğuna yorumuş olacak ki Sermet’i ofisin kapısına dek geçirdi.

Sermet, eskiden yazmayı çok severdi. Birçok ilgisi gibi o da zaman içinde eriyerek kaybolmuş olmalıydı. Neredeyse evde kâğıt, kalem bulamayacaktı. Son anda, lise yıllarında günlük gibi kullandığı defterini komodinin kilitli çekmecenin arkasına, üç çekmecenin birden arkasında dik duracak şekilde sakladığını anımsadı. Gençliğinin evine dönmenin bazı avantajları oluyordu demek. Hareketleri bilinç dışı ve aynı gençliğindeki sıradaydı: Komodinin en altındaki çekmecenin kilidini aç, çekmeceyi dışarı çıkar, kolunu yarısına dek boşluktan sok, arkadaki defteri yakala, dışarı çek... Sayfaları biraz karıştırdı, ama okuma cesareti bulamadı. Kalın defter, ancak yarısından biraz fazla doluydu. Kim bilir karşısına hangi derin acının izleri çıkacaktı. Onun yerine defterin son fasikülünün ortasını buldu. Birbiriyle devam eden iki yaprağı zımba telinin zarar vermesini önlemek için özenle çekti ve böylece ikisini birden kopardı. Tıpkı gençken, gönderilmeyecek mektuplar yazmak için yaptığı gibi... Masanın başına oturdu. Tam yazmaya başlayacaktı ki kime hitaben

yazacağını, kaçınıcı şahıs kipiyle anlatacağını, anlatımın zamanını nasıl seçmesi gerektiğini düşünmeye koyuldu. Epey bir süre yazmadan; o, kâğıda, kâğıt ona bakar hâlde bekledi. En sonunda ‘bir yerinden başlayayım bakalım’ diyerek yazdı:

İlgili kişiye,

Daha ilk satırda çuvalladığını hissetti. Arz-ı hâl yazmayacaktı, sadece doğumunun hikâyesini doktoruna anlatacaktı. İçten olmalıydı. Öte yandan içini bir başkasına açmayalı çok fazla zaman geçmişti. Sıkıştığı yerden kıpırdayamıyordu. Zorladıkça daha da zorlaşıyordu sanki. Ne kadar zaman geçtiğini bilmeden masanın başında düşündü ve sonunda nerede okuduğunu anımsamadığı bir yöntemle, yazma işini parmaklarının belleğine bırakmasının işe yarayacağını umarak onların kontrolüne girdi. Bilinç devre dışı kalınca, bilinçdışı daha rahat ederdi belki. Kalemın oynamaya başlaması gecikmedi.

Sayın Doktor Ejder Ağıkıran,

Talebiniz üzere doğumumla ilgili bana anlatılan hikâyeyi size aktarmak için bu satırları yazıyorum. Tamamı ikinci, hatta üçüncü ağızdan öğrenilmiş olduğundan yanlış bir aktarım olursa bunun bilinçli bir saptırma, yani yalan söyleme sayılmaması gerektiğini en baştan belirtmek isterim.

Benim bir de ikizim var. Annem ufacık, minyon bir kadınmuş; ikiz doğurmasını kimse beklemiyormuş. Dolayısıyla tek bebeğe göre hazırlık yapılmış. Ben doğmuşum. Bebek giysilerini giymeme kalmandan, ebe bir bebek daha geliyor diye bağırınca herkes şaşkına dönmüş. Annem şaşıramayacak kadar bitkinmiş. Cılız bir çığlık atmasının ardından kardeşim doğuvermiş. İlk anda el altında ne buldularsa onu da sarıvermişler. Siz daha iyi bilirsiniz, ikiz gebeliklerde önce çelimsiz olan bebek doğarmış, arkaya daha iri olan kalırmış. İşte

ben, ilk gelen, cılız, kara kuru bebekmişim. Babaannem başımızda bekliyormuş. Beni ve kardeşimi iyice inceledikten sonra beni gösterip “Bu Sermet olsun”, kardeşimi gösterip “bu da Hasan” demiş. Ebe babaannemin yanına gidip “Nelerine bakıp da karar verdin, Binnaz Abla?” diye sorunca babaannem alçak sesle açıklamış: “Bu sabi pek yaşamıyacak gibi, ona dünürün adını verdim. Öbürüne baksana pek gürbüz; onunki benim beyin adı olsun dedim.” Annem kendinde olmadığından bu konuşmayı duymaz sanmışlar, ama o duymuş, çok da üzülmüş. Kaynanasına bir şey diyememiş, ama çocuk yaştayken kaybettiği babasının adını taşıyan bebeğini, yani beni yaşatmak için oracıkta ant içmiş. Sonra da beni sürekli yedirmiş, içirmiş; bir an yalnız bırakmamış. Ben de onu... Kardeşimle babaannem ilgilenirmiş, benimle annem... Öyle ki eteğine yapışık dolaşmışım; o nereye ben oraya. Kardeşim, elbette babaannemin de yönlendirmesiyle babama daha düşkün oldu. İşin kötüsü babamın hastalıklarının hepsi bende çıktı, kardeşim annem gibi sapasağlam...

Sermet, kalemi masanın üzerine bıraktı. Kâğıdı eline alıp yazdıklarını baştan sona birkaç kez okudu. Konuşmaya üşenirken böyle uzun uzun, tasvirli, hatta yer yer esprili, sanatlı falan yazmasına şaşırı. Ruhu başka yerlere savrulsa da yazma alışkanlığı bıraktığı dönemde kalmış, varlığını parmaklarının belleğinde korumayı başarmıştı. Aslında buna sevindi. Sonra da yazdıklarını daha fazla yorumlamaya çalışmadan, işi uzmanına bırakmanın doğru olacağına karar verdi. Öyle ya, anımsamıyorum dedikten sonra döktürdüğü bu yazıyı okuduğunda doktoru bakalım nasıl bir değerlendirme yapacak, defterine neler yazacaktı? Acaba bunları Sermet de öğrenebilecek miydi? Mektubu nasıl bitirsem diye düşünürken birdenbire yazıverdi: *Bilginize...* Sonuçta bu yaptığı, tam da hâlini arz etmekte. Kâğıda yazdıklarını olduğu gibi bilgisayar dosyasına geçirdi. Elinin altında teknolojinin sunduğu bir sürü olanak olsa da onun için kâğıdın ve kalemin yeri her zaman daha özel olmuştu. İçinden geçenleri el yazısıyla dökmek, onların kendine ait olduğunun en ke-

sin kanıtıydı. Yaşanmışlıklarının, doğru ve içten oluşlarının en kesin kanıtı... Bilgisayardaki sayfaları doktorun kartvizitindeki elektronik posta adresine gönderdiğinde bir hafifleme hissetti. Uzun zamandır yaşamadığı cinsten...

Ödevini tamamlamakla rahatlayacağını sanmıştı, ama yüreğine her zamanki karabasan çöreklenince rahatı kaçtı. Karşısındakinde nasıl bir izlenim bırakacağı kaygısı, hayatı boyunca onun için çok önemli olmuştu. Kendini sevdirmeye telaşıyla sevilme kaygısı arasındaki gelgitleri, onu hep zora sokmuş, tercihlerini belirlemiş, belki de artık kurtulmak istediği çıkmaza girmesine neden olmuştu.

BELİRTME HÂLİ (-i hâli)

Mektubu göndermesinden birkaç gün sonra Sermet'i doktorun sekreteri aradı. Randevusunun iki gün ertelenmek zorunda olduğunu belirtti. Biraz daha zaman kazanmak Sermet'i mutlu etti. İkinci seansa hazır gitmek istiyordu. Bunun için, doktorunun doğumundan sonrasını anlattıracağını öngördüğünden çocukluğuyla ilgili anılarına yoğunlaştı. Bu sefer, seans sırasında daha çok konuşmak için çaba sarf etmeliydi. Ona çok zor gelse de... İş mektuba kalırsa yine huzursuz bir bekleyişe girecekti. Sermet, elektronik postayı yollamasıyla doktorun ofisine gitmesi arasındaki zamanı, doktorunun zavallı mektubu eline aldığını (Gerçekten çıktıklarını alarak mı okurdu acaba, yoksa yazdıklarının ekranın soğuk uzaklığında daha da itici gelmesine izin mi verirdi?) ve yüzünde okuduklarını beğenmediğini gösteren ifadelerle defterine notlar yazdığını hayal ederek geçirmişti.

Çocukluk anılarıyla boğuşmak, Sermet'i uykusuz bıraktı. Bu sürece girerken uyku düzeninin bozulacağını hesaba katmamıştı.

Yaşamında her koşulda sorun yaşamadığı bir tek o vardı. Babasının ‘daha kafası yastığa yaklaşırken uykuya dalar bu çocuk’ diye alayla karışık söylenirdi. Gerçekten de Sermet’i uykudan mahrum bırakmak güçtü. Yattığı yeri yadırgamak nedir hiç bilmedi. Çocukluk anılarını çalışmaya başladığında ise anne ve babası, yalnızca gecelerini kaplamakla kalmadı, gündüzlerinde de kanlı canlı hâlleriyle gözünün önüne yerleşti. Böylece günü gecesine karıştı. Bu süreçte, sildiği bazı anılarını gün yüzüne çıkarmak için belleğini epeyce zorlaması gerekti. Doktor Ejder Bey’in asıl bunları öğrenmek isteyeceğini seziyor, ona karşı açık olmasının iyileşmesinde ne denli önemli olacağını biliyordu. Öte yandan bunun doktoruna koyacağı tanının kaynağını Sermet’in çocukluğunda kolayca bulması için yardım etmek anlamına geldiğini düşündükçe huzursuzluğu artıyordu. O sırada bilmediği şey, ilk mektubunun her seanstan Sermet’i bir yazma ödeviyle göndermek konusunda Doktor Ejder Bey’i ikna ettiğiydi. Bunu hastası hakkında bilgi toplamanın bir yöntemi olarak seçmişti. Sermet’in konuşurken bulamadığı sesinin derinlerde bir yerde var olduğunu, bu sesi ikisine de duyurmak için Sermet’i zorladıkça sesin işitebilir olacağını düşünüyordu.

Çocukluğu boyunca Sermet’i en çok annesinin kaygılı korumacılığı engellemişti. Bunu düşünürken ‘engellemek’ fillini seçmesi rastlantı değildi. Sanki etrafında, arkadaşlarıyla koşup oynamasını, doğanın içinde kaybolmasını, hatta evin içinde yalnız başına kalmasını bile engelleyen görünmez bir duvar vardı. Üç yaşında küçük bir su birikintisine düşmesinden sonra iş çıkırından çıkmıştı. Annesi, aslında yürüyüp geçebileceği derinlikteki bu suya ayağı taşa takıldığı için düşen Sermet’i kaptığı gibi bağrına basmış ve ‘sana bir şey olursa ben yaşayamam’ diyerek ağlamaya başlamıştı. İşte o andan sonra ateşlenmek bile annesinden önce Sermet’i paniğe sokmaya yetmişti. Annesine bir şey olmamalıydı. Yatağında ateşten tir tir titrediği, bu sırada annesinin yanına gelip de onu bu hâlde görmemesi için dualar ettiği zamanlar hiç de az değildi. Böyle olunca da yaramazlığın y’si

hayatına giremedi. Uslu, çok zaman çekingen, hatta arada ürkek, sessiz ve kaygılı hâlleriyle kiminin yere göğe sığdıramadığı kiminin dalga geçtiği bir çocuk olup çıktı.

Çocukluğu annesiyle babaannesinin, bir anlamda da zayıfla güçlünün arasında hırpalanmakla geçti. Babaannenin iki torunundan biri olan Sermet'i neden bir türlü sevemediği, Sermet için muam-maydı. Belki doktoru bu bilmeceyi çözer ve Sermet'i özgürleştirirdi. Bunun için seansı ipe çekmeye başladı. Başka konularda dolaşarak zaman yitirmek istemiyordu. Danışma sırasında irdelenecek konu için psikiyatristlerden istekte bulunulabiliyor muydu acaba? Bunu aklından geçirdiğinde kendini 'yine saçmalıyorsun' diye eleştirdi. Asla yaptıklarını beğenmezdi. Aşağılık duygusunun geçmişindeki hangi olaylardan ya da tavırlardan kaynaklandığını merak ediyordu. Babaannesiyile ilişkisinin çıkmazlarının, tam da bu soruya yanıt bulmakla çözülebileceğini hissetti. Onun tarafından sevilme neden bu denli önemliydi? Acaba Sermet'i bir türlü kabullenmeyen, sevmeyen babaanne, daha sonraki ilişkilerinde başarısız olmasının da temel nedeni miydi? Sermet seans günü evden, ne yapıp edip konuyu babaannesine getirmeye kararlı şekilde çıktı.

Doktor Ejder Bey masasının yanında ayakta, arkası kapıya dönük olarak duruyordu. Sermet, doktorunun onu karşılamak için mi, yoksa önceki hastasını uğurladıktan sonra oturmamak için oyalandığından mı orada olduğunu merak etti. Odayı bir piyano eserinin tatlı melodisi dolduruyordu. Sesi kısık olsa da varlığını kuşkuyla yer bırakmayacak şekilde hissettiriyordu. Sermet hızlıca etrafına göz gezdirdi; müzik çaları aradı. Balkon kapısının yan tarafında eski bir müzik dolabı vardı. İçinde kasetçalar, pikap ve radyonun bir arada olduğu ilk modellerdendi. Dolabın ön tarafındaki ince hasırdan bir kısım hoparlörü örtüyor olmalıydı. Çalan, *Frédéric Chopin*'in Noktürnleriydi; ama Sermet eseri kimin seslendirdiğini bilmiyordu.

Odasına kapanıp saatlerce klasik müzik dinlediği için birçok eseri neredeyse ilk birkaç notadan tanırdı. O anda çalan da rahatlamak istediğinde, gevşemeye ihtiyacı olduğunda seçtiği müziklerdendi; noktürn, yani geceye dair... Bunun bir rastlantı olup olmadığını düşündü. Piyanonun tuşlarına usulca dokunan parmakların, aslında onun boyun ve sırt kaslarına küçük masajlar yaptığını hayal ederdi. Yine öyle olmuştu. Geçmişin taşlı yollarında çıplak ayakla yürümekten se bu ritme kendini bırakmaya hazırdı. Ancak oraya gelmesine yol açan süreci de yok sayamazdı. Onu uçurumun kenarına sürükleyen yolun kilometre taşları vardı. Bunlardan ilkinin konuşmak için girdiği ofiste bir melodinin tuzağına düşerek sıkıntısını görmezden gelirse, ellinci yaşın yıkıcılığından kaçamazdı. Öyleyse müziğin bitmesini beklemeyecekti. Noktürnlerin hepsini içeren bir kayıtsa gayet uzun süreceğini bildiğinden Doktor Ejder Bey'e doğru "İyi geceler!" dedi. Doktoru yavaşça döndü ve yüzünde az önceki ince espriyi anladığını belli eden bir gülümsemeyle "Size de... Tabii önce günaydın!" dedi. Öğlen saatleri için böyle bir karşılaşma dışarıdan bakanlar için anlaşılabilir, ama onların bir an önce konuşmaya başlayabilmelerini kolaylaştırdı.

Sermet sanki ani bir dürtüyle, ilk seanstakinden farklı olarak o koltuğun yakınına, ama doktorunun tam karşısına konmuş deri kaplı tabureye çöktü. Bununla birlikte Doktor Ejder Bey, Sermet'in ruh hâlini anlamak için bir süre sessizce bekledi. Birden "Bugün özellikle konuşmak istediğiniz bir konu var mı? Oradan başlamanın iyi olacağını düşünüyorum." dedi. Sermet kulaklarına inanmadı. Düşünce okuma yeteneği olan bir psikiyatristin şans mı şanssızlık mı olacağını düşünmeyi sonraya bırakarak zaman kaybetmeden konuya girdi: "Buraya gelmeden önce, babaannemle ilişkiyi irdelemeyi aklımdan geçiriyordum. Daha doğrusu onunla bir türlü bir ilişki kuramamış olmamızı... Doğumumdan size söz ettim. Sonrasında babaannem bana karşı hep soğuktu, ama annemin beni sahiplenmesi nedeniyle buna pek aldırmadığımı sanıyordum. Oysa onuncu

yaş günümüzde sadece Hasan'a hediye alması, bunun ikimizin de çok istediği iki tekerlekli bisiklet olması canını gerçekten acıtmıştı. Annemin bana o bisikleti alamayacağını biliyordum. O zamana dek annem sevgi görmede bizi eşitlemeye çalışmıştı, ama ben, olanaklar açısından adaletsizlik döneminin başladığını birdenbire bu olayla fark ettim. Beni sımsıkı saran, geleceğimi çalabilecek bir çaresizlik hissettim. Sevilmemenin ötesinde, artık bile isteye dışarda bırakılmak söz konusuydu. Hasan'ın bisikletine yaklaştığımda babaannemin bakışlarıyla karşılaştım; acımasızdı ve alaycıydı. Ondan sonra da bana hep öyle baktı. Bunu hak etmek için ne yapmış olabilirdim? Değersizlik duygusunun tohumu içime o gün atılmış olmalı.”

Doktor Ejder Bey, not almaya geçmeden durup bekledi. Sermet'in anlatacaklarının sonuna geldiğinden emin olduğunda “Babanızla babaannenizin ilişkisi nasıldı?” diye sordu. Ardından da Sermet'i o zamana dek hiç uğraşmadığı bu soruyla baş başa bırakarak defterine notlarını geçirmeye koyuldu. Babaannesi, herkesten çok kendi oğluna düşküdü. Erken yaşta kaybettiği kocasının yerine onu koyduğunda, on beş yaşındaki bir çocuğa böylesi bir sorumluluk yüklemenin doğru olmadığını söyleyecek kimse çıkmamış. İşlerin hepsini üstüne alarak tam bir patron olmuş. O zamana dek kocası tarafından tutkuyla sevilmiş, şımartılmış bir nazenin olarak akıl almaz bir dönüşüm geçirmiş. Güçlü, buyurgan, hatta acımasız kişiliği bu dönemin hediyesiymiş. Annesi bunları Sermet'e kim bilir kaç kez anlatmıştı. Oğlunun beynine kazımak ister gibi yineleyip ona tek kelimesini unutmamasını tembihlerdi. Her defasında “Babaannenden kendini koruman gerek; ben her zaman yanında olamayabilirim,” diye eklerdi. Böylece Sermet'i, güvende olmama duygusu yanında, tek koruyucusunu kaybedebilecek olmanın kaygısıyla da baş başa bırakırdı. Sermet, anne oğul sohbetlerinden sevgiyle sarılmış çıkacağına, annesinin öfkesini sırtlamış, kendi güçsüzlüğünün çaresizliğiyle dağılmış olarak çıkardı. Babaannesinin

babasına yaptığını, kendi annesi Sermet'e yapmıştı.

Seans sırasında bunları düşünmek, Sermet'i hiç beklemediği şekilde rahatlatmıştı. Aslında çarpışan taraflar, annesiyle babaannesiydi. İkisinin tek ortak noktası olan Veli Bey'in, yani Sermet'in babasının, etrafında dönen bu çarpışma, babaannenin oğluna tutkulu bağlılığı ve onu başka bir kadına kaptırma tehdidini hissedince gelinine dönen nefret ve kıskançlığıyla besleniyordu. Sermet'in annesi gibi zayıf bir kadın, başlatan taraf olmadığı bu çekişmenin içinde sağlam durmaya çalışıyor, Sermet'i kendi tarafına çekerek zehirlemekten başka çıkar yol bulamıyordu. İşin sonu, babaannenin Sermet'i yok sayarak Sermet'in annesi Dilan Hanım'ı silahsız bırakmasına varmıştı. Sermet babaannesinin, evlerine ilk kez gelen bir konuğa Hasan'ı 'işte, benim tek torunum, Hasan' diye tanıttığını duyduğunda da on yaşındaydı. Kendini öyle değersiz hissetmişti ki başka bir şey söylenmesine gerek kalmadan dağılmıştı. Ama babaannesine bu yaptıkları yetmemiş olacak ki durmadı. Sermet'i sevmediğini, önemsemediğini göstermek için hiçbir fırsatı kaçırmadı.

Doktor Ejder Bey yazdıklarından başını kaldırdığında Sermet'i koltuğun içinde büzülmüş, on yaşlarında bir erkek çocuk olarak gördü. Sessizlik zamanında neler düşündüğünü sormadı. "Yanıtı bulmuş görünüyorsunuz" demekle yetindi. Sonra da ekledi: "Bunları yazmak ister misiniz? Bir sonraki seansta, iki yazıyı da sizinle birlikte incelemeyi öneriyorum." Sermet konuşmak zorunda kalmadığı için hafifleyerek başını salladı. Doktor Ejder Bey seansın sonunda Sermet'i, bulduğunu sandığı yanıtları yazarken aslında yaşadıklarına dışardan bakmaya yönlendiriyordu. Henüz hakkında konuşmamış olsalar da Sermet'in ilk mektubundan bu izlenimi edinmişti. Vedalaşırken Doktor Ejder Bey ayağa kalktı ve Sermet'in elini sıktı. Hatta özellikle çok güçlü sıktı. Bu süreçte doktorunun yanında olduğunu bilmek Sermet'i rahatlatıyordu. İki yetişkinin içtenlikle el sıkışması bu desteği simgeliyordu.

Sermet'i eve gider gitmez yazmaya iten, daha ilk mektupta bunun ne işe yarayacağını fark etmesi olmuştu. Yazdıklarını aynı yöntemle doktoruna ulaştırıp hakkında konuşacakları zamanı beklemeye koyuldu.

YÖNELME HÂLİ (-e hâli)

Annesinin Sermet'e dünyanın merkezi olduğunu hissettirdiği, onu dizinin dibinden ayırmadığı ve Sermet'in de ona katıksız bir hayranlık duyduğu, öte yandan babasıyla ilgili hemen hiçbir anısı olmadan geçen çocukluğundan sonra ilk gençlikte işler tersine döndü. Öyle ki annesine yaşam boyu küs kalacaktı. Sermet, babasını terk ettiği, üstelik Sermet'e de babasıyla kalmak dışında seçenek bırakmadığı için annesini affetmiyordu. O sırada Sermet on beş yaşındaydı. Annesinin, yakın ve uzak çevresindeki herkesi karşısına alarak, üstelik de çocuklarından vazgeçerek aileyi paramparça ettiğini düşünüyor, iki dünya bir araya gelse benim annem yok, diyordu. Bu durum, Doktor Ejder Bey'in Sermet'e nihai tanıyı koymasını sağlayacak en değerli ipuçlarını içeriyor olmalıydı. Anneden kopuş, hele de bu türden bir terk ediliş, bütün travmaların kraliçesiydi. Psikiyatristler 'çocukluğuna inelim' dediklerinde asıl aradıkları bilgi, anneyle olan ilişkiydi. Başlarda Sermet'e sevgisini en yoğun şekilde hissettiren ve annesinden başka güvenecek kimse olmadığına onu ikna eden, babaannesinin onu gözden çıkardığını ikide bir dile getirerek kadınlar arasındaki gerginliğin ortak nesnesi olmasına yol açan annesi birdenbire ortadan yok oldu. Sermet'in tutunacak dalı kalmamıştı. Düştü. Babalı ve babaanneli yaşamın ortasına, onların biricik prensi olan Hasan'ın yanına... Sevgisiz günler geçireceği bir cezaevine düşmüş gibi...

O yaşa dek babasıyla paylaşımları olmaması rastlantı değilmiş.

Babası Veli bey evde pek durmuyordu. Sermet, o yaşında eski günleri gözünün önünden geçirse bu durumun en baştan beri böyle olduğunu, babasının evde olduğunda da sürekli annesini terslediğini, annesininse başına bir şey gelecekmişçesine sürekli ürkekliğini fark edebilirdi. Ayrıca babasının, hâlâ küçük bir çocukmuş gibi annesi Binnaz Hanım'ın azarlarına katlanmak zorunda kaldığını, tek bir kararı bile kendi başına alamadığını, her yaptığının annesi tarafından eleştirilmesinden kaçmak için evden uzak durduğunu, kahvehane, maç gibi erkek işlerine giderken yanına Hasan'ı aldığını, ama Hasan'ı evde bıraktığı kaçıışlarının da seyrek olmadığını anımsardı. On beş yaş bunların üzerinde düşünmek için erken bir yaştı. Annesine küsüp geçmişı yok sayarak evin dışında bir hayata yönelmek Sermet'e daha kolay gelmişti. İkiz olmalarına karşın kardeşı Hasan sert ve kabaydı. Babaları gibi bencil ve sorumsuz bir erkek olarak yetiştirilmişti. Evdeki herkes Sermet'e 'kız gibi zayıf' olmayı yakıştıyordu. Hasan ikizine, onu herhangi bir ânı paylaşmaya değer bulmadığını sürekli hissettirirdi. Sermet ancak doktoruyla yapacakları seansa hazırlık için geçmişini gözden geçirirken bütün bunların farkına varabildi. Babaannesiyile bir türlü yola giremeyen ilişkilerini irdelediği mektubu ikinci seanstan hemen sonra göndermiş ve bir sonrakine hazırlık için, bu kez annesinin onu terk etmesinden sonra yaşananları düşünmeye başlamıştı. Bir yandan da doktoruna bunları nasıl anlatabileceğini kurgulamaya uğraşıyordu. Oysa doktorunun zamansal sıralamayı izleyeceğini varsayarken yanılmıştı. Her seanstan dışına taşan, zihnini tetikleyen etkisi olduğunu ise daha sonra fark edecekti.

Doktor Ejder Bey, üçüncü seansın başında Sermet yine tabureye yerleşince, müzik dolabının yanına gidip pikaba bir uzunçalar yerleştirdi. İğnesini kaldırıp tam plağın üzerine koyacakken durdu ve Sermet'e müziğin onu rahatsız edip etmeyeceğini sordu. Sermet aslında müzikte çok seçiciydi. Fon müziği olması yerine, özel ayarlanmış zamanlarda ve o andaki ruh hâline iyi gelecek müzikleri

dinlemeyi yeğliyordu. Bunu doktoruna söylemedi. Kalp atışını artırmayacak olduktan sonra müzik eşliğinde konuşmaya itirazı olmayacağını belirtti. Plağın dönmeye başlaması ve iğnenin en iç kısmında plağın yüzeyine değmesiyle gençliğinin bir şarkısı odayı kapladı: *Foreigner*'dan *I wanna know what love is...* Aşkın ne olduğunu öğrenmek istiyorum; biliyorum sen bana gösterebilirsin... Sermet bir an için, şarkılardan fal tutmuş olsaydı bunun ne anlama geleceğini düşünse de kendini doktoruyla görüşmesine odaklanmaya zorladı. Doktor Ejder Bey, masasının arkasındaki yerine geçtikten sonra Sermet'in daha önce yazıp yolladığı iki mektubun çıktıklarını kilitli çekmecedan çıkarıp masasının üzerine koymakla seansı başlattı. O zamana dek bildiklerini içtenlikle anlatmasını, paylaşırken kaçamak ifadelere yer vermemesinin ne denli önemli olduğunu altını çizdi. Buna devam etmesinin sorunları anlamaları yanında, çözümü bulmaları için de çok yardımcı olacağını belirtti. Bu yüreklendirme Sermet'e çok iyi geldi. Demek ki iyi yaptığının söylenmesine hâlâ gereksinimi vardı. Ancak doktorunun yönteme değinip anlatılanlara, hâlihazırda anlatmış olduklarına ilişkin bir yorum yapmaması da dikkatinden kaçmadı. Üstelik bunu olumsuz bir işaret saydı. Daha fazla zaman geçirmeden yeni seansın akışına geçtiklerindeyse aklının bir köşesinde 'sorunumun nedenini bulduğunu sanıyor olmalı, oysa daha onlarca ortada kalış hikâyem olduğunu bilmiyor' düşüncesi vardı. Bununla birlikte, hissettiklerini doktoruna açıkça söylemekle söylememek arasında kararsızdı. Mektupları, ayrıca bölük pörçük anlattıkları, doktorunun aldığı notlar; hepsi ortalıkta duruyor, ama bir işleve sahip görünmüyordu. Her doktorun bir yöntemi olmalıydı. Sermet, doktoruna güvenmekten ve beklemekten başka çaresi olmadığını aklından geçirdi.

Doktor Ejder Bey "Notlarımı incelerken gördüm ki kendinizi benzersiz olarak tanımlamanızın nedenini uyumsuzluğunuz olarak belirtmişsiniz. Bu duygunun hangi yaşta ve nasıl şekillendiğini, örnek olaylarla anlatmanızı istiyorum şimdi." dedi. Sermet hemen

yanıt vermedi, ama bu kez anımsamıyorum da demedi. Bir süre düşündü. Evden ayrı bir hayat için tek seçeneği okumaktı. Hem bol bol kitap hem de üniversitede okumak anlamında kullanıyordu bunu. Seçimin gereğini yapmasının bedeli beklediğinden büyük olacaktı. Katılmamak için ayak dirediği küçük gençlik çeteleri tarafından taciz edilmeyi sineye çekmesi gerekti. Dışlandığı için üzüldü kabuğuna çekilse de tek bir şeyden emindi; doğru yaptığından. Kimseye tahakküm kurmazdı, kimseyle alay etmezdi, kimseyi istemediği bir şeyi yapmaya zorlamazdı. Varsın bütün bunlar ona yapılsındı. Yine de üzüldüyordu elbette; hayat, sevmeye değer olmadığı gerçeğini ona yeniden haykırmaya başlamıştı. Annesi bile onu bıraktıktan sonra diğer insanların sevmesini, sahiplenmesini nasıl bekleyebilirdi? Onlar da bu duygusunda haksız olmadığını ondan kolayca vazgeçerek Sermet'e göstermekte yarıştılar.

Sermet bu seansta doktorunun yan yollara girmeden, üstelik irdellemek için seçtiği konuyu net bir soruyla belirtmesini fırsat bilip hemen anlatmaya koyuldu. Aslında Sermet'e kalsa görüşmelerinin büyük kısmında, geçmiş ilişkilerindeki başarısızlığını örneklerle anlatmaya hazırdı. Doktorunun bu olaylardaki ortak noktaları, hep aynı sona vardırıran laneti ortaya koymasını, dahası onlardan nasıl kurtulabileceğini bir reçete olarak sunmasını bekliyordu. Ancak Doktor Ejder Beyin bolca örneklendirme gibi bir talebi, hatta bir an önce reçeteyi bulma telaşı yoktu. Bu durumda Sermet'e, ilerleme ritmini ayarlamayı doktoruna bırakmak düşüyordu. Hazır örnek vermesini istemişken belirleyici olacak birkaç tanesini felaketler repertuarından seçerek anlattı.

Aile dışındaki ilk sarsıcı anı, lise yıllarına, annesinin onu terk etmesinden iki yıl sonraya aitti. O gün Sermet, dersler biter bitmez okul kantinine gitmişti. Ev anahtarını bir türlü bulamıyor, öğle arasında karışık tostunu yiyip ayranını içerken kitap okuduğu masada düşürdüğünü sanıyordu. Temizlik başlamadan giderse belki bulabilirdi. Anahtar tam da tahmin ettiği yerde, öğlen oturduğu sandal-

yenin altında duruyordu. Kaptığı gibi yine telaştan gözü hiçbir şey görmeyerek okulun çıkışına doğru yöneldi. Söylenmeden uygulanan kurallara göre eve gittiğinde kapıyı çalamazdı; anahtarını bulamadığında bu yüzden telaşlanmıştı. Üstelik her zamanki saatten geçe de kalamazdı. Ama kaldı. Çünkü okulun çıkışında bir kızla karşılaştı. Kız, sağanak yağmurda ıslanmış hâlde okulun ana kapısından içeri girmişti. Siyah kıvrıkcık saçlarından sular akıyordu. Suların ağırlığından asıl kıvrıkcılığını yitirmiş olsa da her bir saç demedi dönerek omuzlarına doğru uzuyordu. Kâkülünün şelalesi gözlerine akıyordu. Tam çarpışmak üzerelerken durduğunda başını yerden kaldırıp Sermet'e baktı. İlk kez biri Sermet'e böyle bakıyordu. Ne düşündüğünü, hatta ne hissettiğini anlamaya çalışır gibi... Oracıkta tanıştılar. Adı, Elifmiş. Ayaküstü kısa tümcelerle konuştular. O gün eve geç kalması nedeniyle bir sürü azar işitse de o anda Sermet'e hiçbir şey dert gibi görünmedi. Bir süreliğine yeni arkadaşıyla geçirdiği zamanlar ve onunla ilgili kurduğu hayaller dışında hiçbir şey umurunda olmadı. Ta ki Elif, geldiği gibi aniden gidene kadar...

Elif, Sermet'e değer veriyor görünüyordu. Teneffüslerde sık sık karşılaşıyorlardı. Aslında bunu ayarlayan Sermet'ti. Oradan buradan konuşmakla geçirdikleri birkaç dakika, ona bir ömrü paylaşmak gibi geliyordu. Sermet, Elif'e karşı hissettiklerini asla açıklamayacağını bilmenin hayal kırıklığı üzerine, bir de onu başkalarıyla çevrili geçirdiği teneffüslerde uzaktan izlemenin acısını çekiyordu. Sermet'e kitaplara düşkün bir hanım evladı olduğunu söyleyerek bu özelliğini alay konusu yapan kalabalığın yanında Elif'i görmeyi bir türlü kabullenemiyordu. "Oysa tek bir isteğim vardı: Sevdiğimi kuşkuya yer bırakmayacak şekilde hissetmek..." Bu ilk net itiraf, seans sonuna denk geldi. O nedenle de üzerinde durulamadı, ama Doktor Ejder Bey bunu duyduğunu fark ettirip defterine not etti. Üstelik yeri geldiğinde üzerinde daha fazla durulacak bir dışavurum olduğu yorumunun yanına bir yıldız koydu.

Sermet, itirafın devamını getirmeye olanak bulsa şunları anla-

tacaktı: Elif benden uzak durdukça, kendimi bir bataklığa çekilir gibi hissediyordum. Neredeyse belime dek çekilmiştim ki can havliyle, kendimden hiç beklemediğim bir ataklık gösterdim. Okul çıkışında onu bekledim. Yalnız olduğu bir ânı kolladım. Yanına yaklaştım. Dizlerimin bağı çözülmek üzereydi. Yüzüme kaygılı baktı, “N’oldu sana, yüzün bembeyaz?” demesiyle bayılacak gibi oldum. Toparlandım ve boğazımda bir perdenin arkasında saklanan sesimi ikna edip konuşmaya başladım. Ona, “Elif, benim için ne kadar değerli olduğunu sana anlatmak istiyorum. Aklım hep sende... Uzağımda gördükçe kolum kanadım kırılıyor. Bazen öyle bir bakıyorsun ki kendimi dünyanın hâkimi sanıyorum. Kimi zaman da görünmezlik pelerini giymiş bir meczup. Yanımda olduğunu bilmeye ihtiyacım var. Anlıyor musun?” dedim. Bakışlarından ne düşündüğünü anlamak olanaksızdı. Biraz bekledi ve “Anlıyorum. Yanındayım.” dedi. Dilim tutulmuştu. O da zaten bir şey söylememe zaman bırakmadan yanımdan hızlıca uzaklaştı. O gece sabah bir türlü olmadı. Onunla karşılaşacağım ânı defalarca ve her defasında daha ayrıntılı düşledim. Sonunda gün ağardı. Erkenden okula gittim. Son teneffüsten önce Elif’i göremedim. Aklımı ne derse ne kitaba verebildim. Son teneffüste de yanımdan bana bakmadan geçmesiyle neye uğradığımı şaşırdım. Bir daha yan yana bile gelmeden okul bitti. Yaşamımdaki hangi terk ediliş daha çok acı verdi, ben bile karıştırır oldum.

Sermet eve gider gitmez defterinden birleşik iki yaprak daha kopardı. Serbest çağrışımla bu ve bunun gibi başka örnekleri içini boşaltırcasına yazdı. Yazdıkça rahatladı. Hepsine topluca dışardan baktı. İşte lanet dediği buydu. Ortaya çıkış, var gibi yapış, birden yok oluş... Her biri dünyasındaki sevgisizliği perçinleyen, umudunu çalan ve kendini yaşamdan çekmesi için bir neden daha sunan benzer kaybedişler... Sonu gelmedikçe devam etme gücünü bulamayacağını çok iyi gördüğü için insanlardan kaçmayı seçtiren aldatılışlar... Kilit noktalarından birini daha bulmuştu. Bunu doktoruna anlatmak için sabırsızlandığını fark etti.

Yazdıklarını tarayıcıdan geçirip bilgisayar ortamına aktardıktan sonra bu kez postalamak için acele etmedi. Demlenmeleri için bir kenara bıraktı. Nasılsa içinden çıkarmıştı. Sonraki seansa giderken yanında götürmeyi tasarladı. O ödev vermemişken Sermet'e bunları yazdıran dürtü hakkında doktorunun ne yorum yapacağını merak ediyordu. Biraz da gözüne girmek istiyor olabilirdi.

BULUNMA HÂLİ (-de hâli)

Sermet'te en çok iz bırakan olaya, sondan bir önceki seansta sıra geldi. Belki de anlatmamayı yeğlerdi, ama olmamış gibi davranmanın işleri daha da karıştıracığını artık biliyordu. Anlatmak san-ki tek başına şifaydı. Sırf bunu keşfetmesi için bile bir psikiyatriste gelmesine değmişti. Artık zihninde dolaşıp duran olayları bir düzene sokmayı başarabiliyordu. Zaman sıralaması olmaksızın yaşadıkları arasında ilişkiler kurup ayrıntılarına inmesi, suçsuzluğunu açık ve net şekilde görmesini sağlamıştı. Oysa her zaman sorunun kendinde olduğunu, bunun yaptıklarından değil de yapamadıklarından kaynaklandığını düşünmesi onda yetersizlik duygusu yaratmıştı. Üstelik buna öylesine inanmıştı ki kendini gerçekleştiren kehanet misali bin bir türlü örneğini yaşamıştı.

Bir tek derslerinde başarılıydı. İnsan ilişkilerinde sürekli bozguna uğraması, Sermet'te okulda en başarılı öğrenci olma saplantısına dönüşmüştü. Yalnızlığı nedeniyle ders çalışmak için bolca zamanı oluyordu. Üniversite için başkente gitmiş, yurttaki odasını bir kaleye çevirmişti. Babasını, babaannesini ve Hasan'ı geride bıraktığını san-sa da üzerindeki etkileri kesintisiz sürüyordu. En başta, değersizlik hissini kesintisiz bir şekilde yaşamında tutmasına yol açıyorlardı. Varken yokluklarıyla... Hiçbir tatilde eve gitmedi; neden gelmediğini soran olmadı. Evden hiç para desteği almadı, gereksinimi olup

olmadığını soran olmadı. Bir yandan çalışıyor, bir yandan okuyordu: İletişim Fakültesi'nin Gazetecilik bölümünde. Çalıştığı iş ise futbol hakemliğiydi. Bir takım oyununda yer alması, insanlar arası ilişkileri yürütmedeki çekingenliği yüzünden neredeyse olanaksızdı. Üstelik sporu yapmaktansa kurallarını takip etmeyi en başından beri daha ilgi çekici bulmuştu. Kuralcıydı, toplum yaşamında insanları kurallara uyma, sorumluluklarını yerine getirme konusunda zorlayamasa da hakemlik yapmak bir yerde içindeki bu dürtüye karşılık gelmişti. Düdüğünü çaldığında akışın durması, ona kendini güçlü hissettiği anları armağan ediyordu. Formasını çıkarıp yurt odasına döndüğünde ise yine zayıflık hissiyle baş başa kalıyordu.

Okulu bitirmek üzereyken sonrasında ne yapacağını telaşına kapıldı. Eve dönmek fikrini içinde tarttığına elbette bunun için istekli olmadığını görüyordu. Üstelik kırmızı halılar sererek bekleyecek kimse olmayacaktı. Yine de köklerinden böylesi bir kopuşu kaldırabilir miydi, bu soruya yanıt veremiyordu. Köksüz olduğunu kuşkuya yer bırakmayacak şekilde somutlaştırmak, gerekçelerle maskeleyemeyecek olmak dağılıp gitmesine yol açabilirdi. Bu sırada bir dergide iş buldu. Takma adla olduğu için belki, nasıl karşılanacağına aldırmadan içinden geldiği gibi yaşamda biriktirdiklerini döktüğü bir köşesi oldu. En özgür hissettiği anlardı. Okuyucu mektuplarından insanların hayatına dokunduğunu, kendine yapamadığı yardımı hiç tanımadığı insanlara sunabildiğini öğreniyordu. Hayatında işe yaradığını hissettiği sayılı dönemlerdendi. Diğer mutlu zamanları gibi o da uzun sürmedi. Apar topar eve dönmesi gerektiği için işten ayrıldı. Bu kısımları da seanslardan birinde eteklerinden döktü. Üzerinden çok yıl geçtiği hâlde o zamanki acının içinde tap-taze durduğunu görmek şaşırtıcıydı. Çocukluk ve gençlik zamanlarının hayal kırıklıkları daha derin izler bırakıyordu sanki. En azından bağlamındaki ağırlığı anlamında bakıldığında... Gerçekten de sonraki yirmi beş yılı toplasa bu kadar acı çıkmazdı içinden. Orada kanıksanmış ve değiştirmek için çaba sarf etmekten vazgeçilmiş sıra-

danlıkların yapış yapış ağırlığı farkına varılmadan bütün bir yaşamı sürgit kaplayabiliyordu. Duyarsızlaşmanın nedeni, acılara dayanabilmek, sonucu ise nasıl olduğunu anlamadan bir ömrü tükettiğinle yüzleşmekti. Tıpkı Sermet'te olduğu gibi...

Doktor Ejder Bey, Sermet'te neyin eksik olduğunu bulabilmek için görüşmeleri sırasında anlattıklarını, mektuplara yazdıklarını, hepsinin yanında karşılıklı oldukları zamanlardaki işaretleri birleştiriyordu. İlk andan itibaren peşinde olduğunun, bir hastalık adı değil de yerine konduğunda tamamlanmışlık yaratacak olan o eksik taş olduğunu biliyordu. Okuyan, hatta yazan, nedense bunları bırakmış, ama hayatından çıkarmaktan çok zorunlu, geçici bir mola vermiş, düşünen, belki fazla düşünen, buna da geçmişten bazı anları silmek için sığınmış bir insanla karşı karşıya olduğunu kısa sürede çözmüştü. Sözcüklerle ilişkisi, yazın tarzı, müzik zevki, ince düşünceliliği hemen her görüşmede ve defalarca kendini göstermişti. Ancak Sermet'te başkasına gerek kalmadan kendini küçük görme, hatta değersiz bulma tavrının kemikleştğine en net işaret, oturmak için seçtiği nesne olmuştu. İlk seansta seçtiği, her ofiste bulunacağı gibi son derece rahat ve bir zamanların psikiyatrist divanı işlevi görecektir şekilde kendini bırakmaya uygun koltuklardan biriydi. İkinci seansta, ilk görüşmelerinden izlenimleriyle ve sonrasındaki mektubun izlerini sürerek bunlara bir seçenek daha eklemişti Doktor Ejder Bey: Bir tabure. Aynı takımın parçası, ama koltuk yerine tabure şeklinde yapılmış bir oturaktı bu ve Sermet tereddütsüz ona oturmuştu. Sonraki gelişinde de daha iyi seçenekler olmasına karşın yine o rahatsız tabureyi seçmişti. Bu durumda, kendiyile ilgili algısını yükseltmeye neyin yardımcı olacağını Sermet'teki işaretlerinin peşine düşmek önem kazanmıştı. Doktor Ejder Bey'in, dergide yazarlık yaptığı zamanlara ilişkin iyi hissettiren olayları konuşmayı ve ayrıntılarına odaklanmış bir mektup yazmasını Sermet'e önermesinin altında yatan neden buydu.

Anlattıklarını dinlerken Sermet'teki en yoğun duygunun baştan beri ilk kez 'coşku' olduğu fark ediliyordu. Doktoru bunu defterine yazmayı ihmâl etmedi. Bu kadar severek yaptığı bir işi neden bırakmak zorunda kaldığını öğrenmenin sonuca varmada önemli bir adım olacağını tahmin etmek zor değildi. İnsanlar ve olaylar, bir de aralarındaki bağlantılar; yapbozun parçalarıydı ve resmi tamamlamak için hepsinin yerli yerine konması gerekiyordu. Doktor Ejder Bey, konuşmalar sırasında geçen isimleri not etmişti. Hepsinden bir konuyla ilintili olarak söz edilmiş, ama kime ne olduğu henüz ortaya çıkmamıştı. Sermet'te bu denli iz bırakmış insanlar buharlaşıp uçmuş olamazdı. Üstelik Sermet bu dünyada tek başına kaldıysa her kopuşta ayrı bir hikâyeye gizli olmalıydı. Sermet'te yardım arayışı fikrinin doğmasına yol açan bağ kuramama telaşının, mutlaka köklerini yitirmekle ilgisi olmalıydı. Binnaz Hanım, babaanne, hayatta olmayabilirdi. Ama ne zaman ve nasıl ölmüştü? Sermet annesi Dilan Hanımı bir daha görmüş, en azından ondan haber almış mıydı? Veli Bey hayatta mıydı, Hasan ile yaşamaya devam ediyor muydu? Peki, Hasan kendini babanın çemberinden kurtarmayı başarabilmiş miydi? Yoksa o da başka bir kırık hikâyenin öznesi miydi? Bütün bu sorular için Doktor Ejder Bey'in bulduğu en kestirme yöntem, bir soyağacı ödevi oldu. Çekirdek aile ve eğer olduysa evlilikle girdiği ailelerin oluşturacağı bir ağaçta iki kuş barındırabilecekti; yani Birlik ailesinin güncel durumu ve kökü olmayan Sermet'in dallarının nasıl ve ne denli budanmış olduğu...

ÇIKMA HÂLİ (-den hâli)

Dergide çalıştığı dönemde izini kaybettirdiği için ailesi Sermet'ten hiç haber almamıştı. Sermet de ailesinin paramparça olduğunu son raddeye gelene dek duymamıştı. Hepsini birden topluca,

ancak eve döndükten sonra öğrenmişti. Bunları Doktor Ejder Bey'e bir sonraki seansın soyağacı ödevi niyetine anlattı. O zamana kadar ki en donuk, en duygusuz sesiyle; adeta rapor verir gibi...

Babaannesinin ölümü, Sermet'in üniversiteden mezun olduğu günlere denk geliyordu. Yaşlı ve hastalıkları olan bir insanın doğal karşılanan ölümü olarak anlattı komşular. Sonrasını fısıldaşarak eklediler. Hasan'ın ortalıktan kaybolduğu, nereye olduğunu söylemeden evden ayrıldığı zamanlarmış. Babaanneleri komşularına, biricik torununun iyice serseriliğe vurduğundan, söz dinlemediği gibi bağırıp çağırarak büyüklerini terslediğinden, ne kadar verseler verdikleri paranın az olduğunu söyleyip üzerlerine yürüdüğünden yakınarmış. Hastalıklarının ilerlemesinde bu üzüntünün de payı olacağı ölümünün ardından çok konuşulmuş. Ondan sonra yıllar geçmiş. İşler düzeleceğine iyice sarpa sarmış. Komşular, eve arada gelen Hasan için 'uyuşturucu ve kumar da vardı işin içinde' dediler. Sermet bunları duyduğunda çok sarsıldı. Okumaması nedeniyle kardeşi için zaten üzülürken, artık daha da kahrolmuştu. Ancak duyacağı felaketler bunlarla sınırlı kalmadı. Babası Hasan'ın gidişinden kısa süre sonra görünmez olmuş. Nereye gittiğini ne duyan ne bilen varmış. Polise gitseler ne diyeceklerini bilememiş çevredekiler. İki yetişkin, üstelik zaten düzenli hayatları olmayan iki erkek, kendilerine başka hayatlar seçmiş olabilirdi. Hem sonra tanıklık, davalar vs. ile ilgilenmek zorunda kalsalar kim uğraşabilirdi o işlerle? Velhâsıl evi bir süre gözlemişler, aralarında bir süre bu konuyu konuşmuşlar ve baba oğulun âkıbetini düşünmeyi bir kenara bırakmışlardı.

Bu konuyu yeniden mahallelinin ortasına düşüren olay, eve icra memurlarının gelmesi oldu. Kapıyı kırıp açamadılar, onları karşılayacak ve haczedilecek eşyaları belirlerlerken onlara eşlik edecek bir muhatap gerekiyormuş. Hatırlatma tebliği ve ihtarname için sırasıyla itiraz süreleri dolmuş ve süreç eve gelmesi aşamasındaymış. Borçlunun başvurusu üzerine başlayan bu işlemi tamamlamak için ev sakinlerinden en az birinin icra ekibini eve alması gerekiyormuş.

Bu olmazsa kolluk kuvvetleriyle gelinip kapı kırılacakmış. Mahalleli sefeber olmuş. Ne Veli Bey ne de Hasan konusunda umutlu olmadıklarından yıllardır hiç görmedikleri Sermet'in izini sürmeye başlamışlar.

Sermet'i bulan, mezun olduğu fakültenin öğrenci işleri bölümünden bir memurmuş. Sessiz, kendi hâlinde, emeklilik yaşının eşiğindeki bu kişi büroya gelen evrak ve mektupların tasnifinden sorumluymuş. Alıcısı belli olanları iletir, olmayanları inceleyerek gereğini yaparmış. Aslında zarfın üzerinde bir isim olsa da o kişiye mektubun ulaştırılmayacağını biliyormuş, çünkü Sermet Birlik adı yıllar öncesinden belleğinde kalmış olan eski bir öğrenciye aitmiş. Törene katılmayacağını söyleyip mezuniyet belgesini elden almak isteyen genç delikanlının adını o belgeyi teslim ederken öğrenmiş. Sermet, ilkokul öğretmenin adı olduğu için, soyadı ise fark ettiği bir tezat nedeniyle aklında kalmış. Delikanlının törene gelecek hiç kimsesi olmadığını söyleyip sonrasında da sorulmadan 'aslında hayattalar ama herkes bir yerde' deyişindeki tezatla... Öğrenci işleri bürosundaki o memur, eski mezunlar arasından ismi bulmuş, işe girişte kullanmak için transkript talep ettiği dilekçede işyerinin adını yazdığı, orası da abone olduğu bir dergi olduğu için üşenmemiş mektubu Sermet'e postalamış. Böylesi bir rastlantı gerçekleşirse Sermet'e ulaşmaları olanaksızdı. Çünkü eski çevresinden kimseyle bağlantı kurmamaya özellikle özen gösteriyordu.

İşyerinde postaları dağıtan stajyer öğrenci tarafından masasına bırakılan zarfın gönderen kısmında fakültesinin adını görmek Sermet'ten hiç duymadıkları bir şaşkınlık nidasının çıkmasına yol açtı. Açık ofisteki çevre masalardan insanlar dönüp baktılar. O kadar sessiz ve izsizdi ki aralarında öyle birinin varlığından bile habersiz olanlar vardı. Arkası gelmeyince hepsi işine döndü. Sermet hariç. Üstelik o zarfın içinden bir başka zarf çıkmış, onun da üzerinde eski mahallesinin gedikli muhtarının adı yazıyordu. Bir kez daha bağır-mamak için ağzını iki eliyle birden kapattı. Yırtarcasına açtığı zarf-

tan bir kısa not çıktı: Oğlum Sermet, baban ve kardeşin ortalarda yok. Evinize haciz gelecek. Bu mektubu alır almaz evine gelmeni bekliyoruz.

O notu okuduktan sonra yaşadıklarını bir türlü anımsayamıyor. Olasılıkla işten ayrılmak için bir yol buldu, azıcık olan eşyasını az sayıdaki tanıdığı arasında paylaştırdı, dönmek üzere şehirden ayrılıp en son üniversiteye kaydını yaptırmak için çıktığı eve döndü. Anahtarı değiştirmemiş olmaları değil de kendi anahtarını kaybetmemiş olmasına daha çok şaşırды. Kolayca, sanki sabah çıktığı evmiş gibi içeri girdi ve odasına yerleşti. Eve gelip ne var ne yok götürülmesini önlemenin tek yolunun, aileden birinin ben o borçları ödeyeceğim demesi olduğunu bir avukattan öğrendikten sonra gereğini yaptı. O zamana dek birike birike dağ olmuş, üstüne de gecikme faizleri binmiş borcun tek adresi oluverdi.

O kararı bilinçli almadığından emindi. Üzerinde düşünülüp iyice tartılarak verilmiş bir karar olamazdı. Öyle yapsa arkasına bile bakmadan olan bitene sırtını dönmeliydi. Eski evine, ailesinden kimse kalmadığı bir zamanda, üstelik kazandığını hortum gibi emen bir alacaklılar ordusu için gecesini gündüzüne katarak çalışmaya dönmek Sermet'ten neredeyse bütün ömrünü çalmıştı. Bundan böyle de bir zamanlar çocukluğunu ve gençliğini çalanların hayaletleri umudunu, tutkuyla yaptığı işini, belki geleceğini çalacaktı.

Üzerinde düşünmemeyi, ne gerekiyorsa onu yapmayı seçti. Sermet'ten de bu beklenirdi. Geceli gündüzlü ne iş bulsa çalışmaya koyuldu. Babasının, belki de ikiz kardeşinin yaptığı bu borcu karşılayacak bir kaynakları olsa ortadan kaybolmayacaklarına inandığından yalnızca kendine güvenip ailesinin adını temizlemeye koyuldu. O evden vazgeçmemesinin derininde olasılıkla annesinin sevgisiyle sarıldığı çocukluk yılları, bir gün orada yeniden bir araya gelebileceklerinin içten içe beklentisi vardı. Bunu ortaya çıkaracak ancak psikiyatristi olabilirdi.

Doğru dürüst birikim yapamadan geçen yıllarda Sermet evlenmedi. Bir yıkımı daha kaldıracılabilecek gücü olmadığını hissedebiliyor, kabuğuna çekilerek kendini koruyordu. Yılların nasıl geçtiğini bilemeden ömrün ortasını çoktan geçtiğini fark ettiğinde Sermet'ten geriye 'keşke ölsem' diyen, bir sonraki adıma geçip geçemeyeceği kestirilemeyen bir boşluk kalmak üzereydi. Neyse ki alarm seslerini duymayacak kadar sağırlaşmamıştı ruhu, can havliyle yaşıama tutunmaya çalışamayacak kadar hantallaşmamıştı.

Soruları yanıtlıyor gibi görünürken gizli bahçelerinde dolaştığı, sorulmamış olanları kendi bulup içindeki dikenli yollardan geçerek nn görmeye başladığı, yarım kalanları tamamlarcasına içinde hesaplaştığı, yaşıamaya devam etmek için ikna olduğu bir desteğin sonuna geldiğine inanamıyordu. Yazarken, düşünürken, en kalın örtüleri en derin yaraların üzerinden birer kabukmuşcasına kaldırırcan bir gün gelip bunun olacağını hayal bile edememişti. Yine de her yaptığı aslında bir yaşam alet çantası hâlini almıştı., Bundan böyle acil durumlarda gecikmeden onarımı yapmasını sağlamak üzere yanbaşında duruyordu. Yaşam, Sermet'ten aldıklarıını farklı bir yolla veriyordu. ıkımazdan çıkmasını sağlayarak...

Tabureden kalkıp da yanındaki rahat koltuğa oturmayı bir refleks gibi yapan Sermet, psikiyatristiyle geçirdiği seansları ışık hızıyla anımsamayı bitirince, doktorunun gözlerinin içine baktı. Bu, devamını duymaya artık hazır olduğunu göstermek için bir işaretti. Doktor Ejder Bey, sözlerine devam etme zamanının geldiğini görünce hafifçe gülümsedi. "Evet, Sermet Bey, karşınıza sizi çıldırtacak bir sürü insan çıkmış. Siz değil, onlar deli. Bu hep böyledir aslında, onlar değil de delirttikleri bize gelir." Sermet, bu sözlerin ne anlama

geldiğini kavrayabilmek için düşüncesinde bir süre çevirdi durdu. Sakinleşeceğini beklerken, üstelik korktuğu tanının konmamasının getireceği rahatlamaı haftalardır hayal etmişken içinde bir öfkenin yükselmeye başladığını fark etti. Sermet'i boğan bir kızgınlık, kendine patlayacağı bir hedef arıyor gibiydi. Yaşamındaki herkesin onu suçlamasına öylesine alışmıştı ki şimdi o kimi ve nasıl suçlayacağını bilemiyor, yatışmak için herhangi bir ödeşmeye gereksinim duyduğunu hissediyordu. Doktor Ejder Bey bir süre bekledikten sonra Sermet'e son seanslarının bitmek üzere olduğunu söyledi. Bir daha bu ofise gelmeyeceği, içini orada dökemeyeceği, sorularına bulduğu yanıtlar ya da yeni ortaya çıkan sorularla oradan ayrılamayacağı, bir sonraki görüşmeyi iple çekemeyeceği düşüncesi Sermet'te üzüntüye yol açtı. Ama içinde kaygı, çaresizlik ve değersizlik hissi yoktu. Doktor Ejder Bey, Sermet'ten istediğinin, birlikte çalışırlarken yapabildiğini çok iyi gördüğü gibi yaşamını irdelemeyi, dışardan bakarak taşları yerine oturtabilmeyi, herkesten önce kendi değerine inanmayı sürdürmesi olduğunu birkaç kez yineledi. Karşılıklı geçtiler, el sıkıştılar.

Sermet o anda kendini, hayattan sıkı bir kazık yemiş gibi hissetti. Öfkesini yönelteceği suçluyu bulmuştu: Hayattı işte... Öte yandan kızgınlıktan kurtulup harekete geçmesi gerektiğini de artık çok iyi biliyordu. Rövanşını almak için, bir bu kadar daha yaşama-lydı. İyi fikir, dedi seslice. Gülümsedi. Uzun zamandır ilk defa bu kadar içten ve gerçekten rahatlamış olarak gülüyordu.

Gerisi nasılsa gelirdi.

KİTABIN SON SAYFASI

Yeni tanıştığım birine kitap ödünç vermem. Aslında, uzun zamandır tanıdıklarına da vermem. Kitaplığım mabedimdir. Benim tarihim orada yatar. Yazarından imzalıları ayrı bir rafta, çocukluk kitaplarım bir başkasında. Değişik gruplamalarla olsa da kitaplarım birbiriyle omuz omuza durur. Hangi dönem ne tarz kitap okuduysam oradalar. Bazen ergenliğimde bir gezintiye çıkarım. Satır aralarına bıraktığım notlara katıla katıla gülerim. Büyük laflar etme dönemi-min ne zaman geçtiğini elimle koymuş gibi bulabilirim. Bir kuru papatya çıkarır karşıma, burnumun direğini sıızlatmaya yeter. Bir kır kahvesinin kâğıttan bardak altlığı, arkasındaki tarihle ne çok şey anlatır. Kendimden bir şeyler bulup yaşamımı onların gölgesinde rayına oturtmuş olduğum bu kitaplarla aramda özel bir bağım vardır. Ne yapar eder kitaplığımı başkalarından sakınırım. Mabedime girilebilir, ama kutsalları dışarı çıkarılamaz!

Elindeki kitabı, daha ilk karşılaşmamızda bana vermeye kalkınca niyeti hakkında bu yüzden kuşkulandım.

Her gün öğle arasında yüzme havuzuna gitmek için zaman yaratıyorum. Yüzmek iyi geliyor gelmesine, ama benim asıl tutkum sonrasında saunaya girmek. Pek terlemeyen biri olarak saunanın keyfini uzun süre çıkarabiliyorum. Bu, benim için hem şans hem de zaman kaybı gibi gelmesi nedeniyle huzursuzluk kaynağı. Tanımadığım insanlarla bir arada, onların bu özel anda yanlarındaki yaban-

cılardan başka taraflara bakarak uzak durma çabasına bir yandan hak verip diğer yandan içten içe dalga geçerek dakikalarca otururum. Saunanın neminden ve sıcakından kısa sürede bunalıp kendini dışarı zor atan insanlar, sonrasında jakuzi, hamam gibi ıslasını daha dayanılır buldukları ıslak zemin alanlarına gider. Ben kalırım. Saunanın insansız anlarını kollarım. Aslında genellikle içerde yasakmışçasına konuşulmaz. Ama yalnızken sessizlik daha somut olur, yoğun ve kalın bir kabuk gibi beni sarar, iyileştirir. Kozamda sakın sakın yeniden doğmayı beklerken eksikliğini hissettiğim yalnızca kitabım olur. Aklımdan oraya kitap götürmek defalarca geçti. Nerede olursa olsun boş boş oturuyor olmayı zaman kaybı gördüğümde yanımda hep kitap olur; sauna içinse buna bir türlü cesaret edemedim. Soyunma odasında kitabımı bırakıp önce havuza oradan saunaya ve devamına eli boş geçerken biraz huzursuz oluyordum. Yine de yalnızca havlumuzla girdiğimiz alanların koşullarını, insanların tepkisini ve taşımak ya da uygun yere bırakmakla ilgili zorlukları düşününce kitabı oralara getirmemek daha mantıklı görünüyordu. Ta ki birinin, saunanın en üst katında, elindeki kitabın sayfalarına dalmış oturduğunu görene kadar...

En çok neye canım sıkıldı, bilmiyorum. Benden önce başka birinin, en orijinal fikirlerimden birini hayata geçirmesine mi? Başka kimsenin aklına gelmez dediğim özgün bir hareketi yapmakta bu kadar gecikmiş olmama mı? Üzerinde uzun uzun düşünüp de sauna da kitap okumayı gerçekleştirememiş olmama mı? İçinde boğuşup durduğum çelişkilerin hiçbirinin, harekete geçmeye engel olmadığını bana gösterenin bir başkası olmasına mı? Hangisineyse... Fena halde canım sıkılmıştı. Bu duygu, neredeyse onunla konuşmaya kalkışmamı engelleyecekti. Konuşmak istememin nedenini bilmiyordum. Kafası benim gibi çalışan birini merak etmek mi? Kitap okuma konusunda engel tanımayan, bu yüzden de kendimden üstün gördüğüm kişinin aslında zayıf yönleri olduğunu da görerek içimi rahatlatma isteği mi? O kadar uzun zamandır kendimi nesli tüke-

nen bir canlı gibi hissetmişken, yalnız olmadığımı görüp canlanmayı ummam mı? Her neyse... Saunadan çıkıp jakuziye yerleşirken onu takip ettim. Suyun içinde, tam karşısına oturdum. Elindeki kitabın adını böylece görebildim. Dünya yansa umurunda değildi; kitabın dünyasında güvendeymiş gibi...

Oturduğum yerde, bel bölgeme denk gelen su hareketleri bir güzel masaj yapıyordu. Etrafımızda yayılarak çoğalan su fokurtularının sesi, kendi dışında hiçbir sese duyulabilme olanağı tanımıyordu. Bir uğultu vardı; dışarda mı beynimde mi ayırt edemiyordum. Sular, sanki kaynıyordu. Aslında benim kanım kaynıyordu. Bir yolunu bulup sohbeti başlatmak için can atıyordum. Az önce kıskanma ve imrenme arasında gidip gelen duygularım, ilgi duymaya sabitlenmişti. İçimde bir merak dalgası yükseliyordu. Onun kim olduğunu kısa süre içinde öğrenmeliydim. Kalkıp gittikten sonra yakalama şansım olmazdı. Soyunma odalarımız farklı olduğuna ve dışarıda gitmek için onu bekleyen ya da almaya gelen biri olup olmadığını bilmediğime göre elimi çabuk tutmalıyım. Gözlerimi doğrudan dikemesem de karşımda oluşunun sağladığı kolaylıkla ara ara onu inceleyebiliyordum. Çevresindeki su köpükleri, kitabını tutarken kıvrıldığı dirseklerine dek çıkıyordu. Bunun için epeyce dik oturmuştu. Yine de kitabın sayfaları ıslanıyordu. Bunu dert ediyormuş gibi görünmüyordu. Düşündüm; ıslananlar bir şekilde kurduğuna göre neden dert etsin?

Açılır kapanır kapı açıldıkça parfümünün kokusu bana dek ulaşıyordu. Hafif, çiçek parfümlerinden biriydi. Kapının bir sonraki açılışında o taraftan esen havayı burnumdan derince içime çektim. Birden tüylerim diken diken oldu; koku Miracle'dı. Baskın manolya ve yasemin kokusunun yanında zencefil de buradayım diyordu. Çok hoş bir sürpriz olmuştu; mucize kavlinden... Koku bellek hücrelerim işini yapmış, o ânı mühürlemişti. Bir kez daha...

Ben kokusuyla oyalanırken bir de baktım ki o hareketlenmiş.

Ayağa kalkıp bonesini çıkardığında uzun sarı saçları omuzlarından aşağı döküldü. Bir elinde kitabını, diğerinde bonesini tutarak havlusunun asılı olduğu yere yürürken telaşla arkasından yetiştim. “Affedersiniz,” dedim, “bunu söylemezsem kendimi asla affetmeyeceğim.” Durdu, şaşkın bir bakışla, ama yumuşak bir sevecenliği yüzüne yerleştirerek “Sizi dinliyorum,” dedi, “af dilemek ve bağışlayamamakla bu denli ilintili bir konu neymiş merak ettim doğrusu.” Diyaloga açık olmasından cesaret alarak sürdürdüm:

-O kadar uzun süredir saunada kitap okumak isteyip de cesaret edemiyorum ki bugün sizi öyle görünce ne düşüneceğimi bilemedim.

- Gözünüzde büyütmeyin derim, deniz kıyısı veya havuz kenarında hep okurum da kitabımı bugün ilk kez saunaya soktum.

-İşte, ben onu yapamadım. Üstelik bir an için fikrimin çalındığını düşünsem bile, bunu daha önce kimseye açmadığım için öyle bir olasılık olmadığını fark ettim ve sonrasında hemen sizi içimden kutlamaya geçtim. Saçmalıyorum, affedersiniz.

-Bu kadar çok af diler misiniz her zaman?

-Anlamadım?

-Sürekli öyle söylüyorsunuz ya, dikkatimi çekti. Ben, yaptığınızda bir yanlış ya da kabalık görmüyorum. Hatta içimdeki ‘orada kitap okumak nasıl karşılanır’ kaygısını ortadan kaldırdığınız için teşekkür bile borçlu olabilirim. İyi ki aklınızdan geçenleri kendinize saklamadınız.

-İçime su serptiniz.

Rahatlamakla rahatlayamamak arasındaydım. Konuşma burada sonlanırsa onu bir daha görememekten ölesiye korkuyor, bu abartılı duyguya anlam veremiyordum. Neyse ki o da devam etme

niyetindeymiş. Açık sözlülükle bunu söylemesi hoşuma gitti:

-Öte yandan, benzer fikre sahipsek belki başka benzer yanlarımız da olabilir diye düşünmeden edemiyorum. Bir insanı, nesli tükenen canlılardan olmadığına ikna edecek olan, benzerlerine rastlamasıymış. Sohbeta devam etmek için suya geri dönelim diyeceğim, ama ellerim başta olmak üzere bütün derim buruş buruş oldu.

-Havuzda geldiğim saati ilk kez bugün değiştirdim. Son anda çıkan bir iş nedeniyle erkene çekmek zorunda kaldım. Bir günü bile atlamayı istemiyorum. Çünkü kendim için yaptığım en önemli şey, yüzme havuzuna gelmek. Bir gün bile aksatarsam bu zevkin hayatımdan çıkıp gitmesinden korkuyorum. Kendimle baş başa kaldığım bu anları yitireceğimden...

-Affedersiniz, ama ıslak mayoyla ben biraz üşüyorum.

Sonra kendi kendine güldü. “Bağışlanmayı dilemek bulaşıcıymış demek,” diyerek gülüşünün nedenini açıkladı. Birlikte de güldük. Sonra konuşmaya noktayı, belki de virgölü, o koydu:

-Zamanım var, sizin de varsa, hazırlandıktan sonra dışardaki kafeteryada sıcak bir şeyler içerek ısınırken bu konuya devam edebiliriz.

Onu gözlemeye başladığım andaki duyguların çok ötesindeydim; dünyalar benim olmuştu. Durup düşünecek, bana ne olduğunu anlamaya çalışacak durumda değildim. Hızla hazırlanmalı, onu bekletmektense benim bekleyeceğim bir zamanlamayla, rahatça söyleşebileceğimiz kuytu bir masaya yerleşmeliydim. O kadar uzun beklemek zorunda kalacağımı bilsem acele etmezdim. Daha önce hiçbir kadınla birlikte yüzme havuzuna gelmediğim için, hele de her zaman yalnız geldiğimden, kendi hazırlanma ritmimden başkasına aşına değilim. Suyun altına hızlıca girip çıktıktan sonra yalap şalap kurulanıp üzerime giysilerimi giyer, çorabımı giymeden önce ayak-

larımı iyice kurulamaya çalışmak dışında hızımı azaltan bir uğraşım olmadığından en fazla on dakikada çıkış kapısının önündeyimdir. O gün daha da kısa sürdü. Kafeteryaya da telaşla gittim. Gözlerimi masalarda gezdirip beklediğim kişiyi görmeyince masa seçimini yaparak kalabalıktan uzak bir masaya gidip yerleştim. Spor çantamı ayaklarımın dibine bıraktım. Eğilip içinden kitabımı çıkardım. Alışkanlıkla yaptığım bu hareket ilk kez anlamsızdı. Aynı tümceyi on beş kez okuduktan sonra anladım. Israr etmeye gerek yoktu. Zihnim doluşan düşüncelere kendimi bıraktım.

Deniz kıyısındaki o güne gitti aklım. Sürpriz değildi. Az önce, jakuzideyken de bir an çakıp sönmüştü. Fakülte son sınıftaydım. Önümde belirsiz bir gelecek... Bir an önce hayata atılmak zorunda olmakla hayallerime sahip çıkıp yazarlıkta adımlarımı duyurmak arasında kalmıştım. Çocukluğumdan beri tutkuyla okuduğum kitapların büyüdüğü bir an yanımdan ayrılmıyor, nerede olursam olayım onlardaki hayatları da kıyısından yaşamayı sürdürüyordum. Bölünmüş bir kişilik gibi, her zaman hem burada hem de paralelindeki başka bir dünyadaydım. Aslında yazar olmaya çalışmanın hayali bile lükstü benim için. Ailemin beni zorluklar içinde okuttuğu bu okul, aynı zamanda kaç kişinin birden kurtuluşu demektir. Babam tek maaşla, hem beni hem kız kardeşimi, üstelik başka bir şehirde okutmanın yanında bir de geçimlerini sağlamak zorundaydı. Anneannem de onların yanındaydı; her zaman sağlık sorunları olduğu için o da parasal anlamda ağır bir yükü. Benim için amcam destek olmasa, okuma masrafı o kadar yüksek olan bir okula gidemezdim. Bu koşullar altında, yazar olmaya kalkışmak, haytalık demektir. Yine de yazıyordum. Kısa öyküler, şiirler, hatta yarım kalan bir roman... Bundan kimsenin haberi yoktu. O denli yakın hissettiğim bir arkadaşım olmadığı gibi aileden de bir tek kız kardeşim beni anlayabilirdi. Ne de olsa onun da peşinden gidemediği bir düşünce vardı: Heykeltıraşlık. Hiç olmazsa ben kâğıt kalemle idare edebiliyordum, onunki imkânsızın

imkânsızıydı. Nereden aklına düştüğü hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Ben henüz kendimi tanımaz, geleceğimi ellerime alamamanın telaşıyla sürüklenirken ilk sınıftan bir kız öğrenci benimle ilgilenmeye başladı. Nereye gitsem oradaydı ki öyle çok fazla yere gidebilecek durumum yoktu; okul kütüphanesi, kantini, bahçedeki çay ocağı... Hepsinde görür olmuştum. Belki öncesi de vardı, ama benim fark etmemden sonraki zamanda küçük konuşmalarımız olmaya başladı. Yanımda olması, yanında olmak kendimi iyi hissettiriyordu. Sonunda iyi anlaşabileceğim, yeterince zaman geçerse içimi açabileceğim bir arkadaşım olacak gibiydi. Yeterince zaman geçerse diye düşündüğüm anda, bu zamanımızın olmadığıyla yüzleştim. Önümde tek bir dönem kalmıştı. Sonra neler olacağını bilmesem de emin olduğum, eve dönüp iyi bir iş bulmak zorunda olduğumdu. Onunsa önünde, okulda geçireceği yıllar vardı. Belki yine de kalan süremi onun dostluğuna sarmalayabilirdim; bana öyle bakmaya başlama-saydı... Sınıf arkadaşlarımla alaylı sözleri de yanılmadığımı gösteriyordu. Öyle sürdüremezdik. Öte yandan sessizce kaçacak yerim de yoktu. O genç kalbi yaralamaktan ayrıca korkuyordum. Kısacık zamanda benim için öylesine özel biri olmasının ötesinde, çok iyi bir insandı ve güzellikleri hak ettiğinden zerrece kuşku yoktu. Bu durumun uzun sürmesine izin veremezdim. En kolayı, duygularının farkında değilmişim gibi davranıp onu peşimden sürüklemeye devam etmektir. Hoşça zaman geçirmeyi sürdürmek... Yapamazdım. Yapmayacaktım. Onu deniz kıyısındaki salaş kahveye sıcak sahlep içmeye davet etmem bu yüzdendi. Kim bilir nasıl heyecanlanmış, içi içine sığmayarak buluşmamıza hazırlanmıştı? İlk kez okul mekânları dışında bir yerde ve baş başa olacaktık. Benim içimdeki heyecan da o âna dek yaşamadığım türdendi. Tek farkla, ben bunun son görüşmemiz olacağını biliyordum.

Karşımda ellerini nereye koyacağını bilemeyecek kadar gergindi. Sahleplerimizi söyledim. Çok sürmeden benim yaşlarımdaki bir garson siparişimizi getirdi ve masanın üstüne karşılıklı bıraktı.

Aralarında bir yere de bir tuzluk koydu. İeceklerimizle ilişkilen-
dirince onun içinde tarçın olduğunu tahmin edebildim. Bardağıma
bolca tarçın döktüm. Kokusu genzimi doldurdu. Konuşmamızın o
kokunun gölgesinde süreceğini düşündüm. O sırada deniz tarafından
bir esinti geldi ve çok güzel bir kokuyu bana dek taşıdı. iek koku-
larını içeriyordu, ama acımsı bir yanı da vardı. Nereden geldiğini an-
lamak için etrafıma bakındım. Boş kahvede bir tek ikimiz vardık ve
en yakınımda, hemen karşımda, denize sırtını dönmüş olarak oturan
kişi o olduğuna göre onun parfümü olmalıydı. Konuya girmemi en-
gelleyecek kadar aklım buna takıldığı için sorup kurtulmaktan başka
arem kalmamıştı. “ok güzel bir koku geldi burnuma, sana ait sanı-
rım” dedim. Boynunu eğip şah damarının oraları koklamaya çalıştı.
rkeke yanıtladı: Miracle, ablamın parfümünü sürmüştüm çıkar-
ken. Sonra da bu yanıtının çocukça dürüstlüğünden utanmış olacak
ki başını ne eğip kıpırdamadan bekledi. Konuşmaya başlamamı
bekliyordu. Ben de istiyordum, ama nereden ve nasıl başlayacağımı
bulamıyordum. Okuduğum kitaplar ve hatta yazdığım onca yazı yar-
dımına gelmiyordu. Bir yerinden başlamalıydım. Bunu başardım,
sonra bir çırpıda derdimi olduğu gibi anlatmayı da...

“Bana gösterdiğin yakınlığın ne kadar değerli olduğunu bi-
lemezsın. Senin gibi bir insan tarafından bana sevgi ve hatta zaman
zaman hissettiğim şekliyle hayranlık gösterilmesi paha biçilmez.
Dostluğunu yaşamın özel bir armağanı olarak görüyordum. Bugün
de yle. Ancak senin duygularındaki dönüşümün de farkındayım.
Yalnız ben değil, çevremizdeki insanlar da bunu fark etmeye başladı
ve bana acımasızlık gibi görünse de alay ediyorlar. Onlar “Seninki
geliyor, seninki mi aldı” dedikçe kendimden çok senin için canım
sıkılıyor. Öyle pırıl pırıl bir kalbin var ki incinmesindense hepsinin
karşısına ıkarım. Ama bunun bir yararı olmayacağını da biliyorum.
Okulu bitirmek üzereyim, sonrasında benim için kurgulanmış gele-
ceğe sürüklenirken kendimi bırakacağım. Benden beklenen bu, dş-
lerim bile bunu engelleyemeyecek. Seninse önünde daha üç yılın var

okulu bitirmek için. Ne söz verebilirim ne de senden söz alabilirim. Oysa ne çok isterdim, şimdi seninle birlikte okula başlamış olmayı. Böylece önümüzde yıllar olurdu ve belki birbirimize tutunarak başka bir geleceği diretmeye güç bulabilirdik. Çok beylik bir laf olacak ama şu ana karşılık geliyor: Sorun sende değil, inan, ben kendime güvenemiyorum.”

Öylece baktı bana, ta gözlerimin içine. Öncekiler gibi sevgiyle, ama bu kez hayal kırıklığını da sırtlamış bir sevgiydi sunduğu. Kıyamayacağımı, tamam bundan böyle seninleyim, yeter ki kanadın kırılmasın diyeceğimi umuyor olmalıydı. Yapabilmeyi çok isterdim. O masum ve biraz çocuksu sevgiye sığınarak her şeyden kaçabilmeyi... O kadar çok insana haksızlık olacaktı ki, bu adımın ağırlığı beni durdurdu. En başta da ona. Duygularını sahiplenmiş görünecek, kalan sürede hayalle karışık bir sevgiyi büyütmenin yanılısamasıyla onu oyalayacak, gitme zamanı geldiğinde kaçınılmaz olarak gidecektim. Arkamda bırakacağım yıkıntının şimdikinden daha da büyük olacağını çok iyi biliyordum. İşte bunu okuduğum kitaplardan biliyordum. Görünen o ki gerçekler uğruna düşlerimden vazgeçiş, en derin alın yazım olarak kalacaktı. Narin bir gelinciği beraberimde sürükleyemezdim. O günden sonra onunla bir daha hiç sohbet etmedik, seyrek olarak karşılaştıkça kısa hâl hatır sormalar dışında görüşmedik. Okulu bitirmeme birkaç gün kala dolabımın kilidine asılmış küçük bir torba gördüm. Ne bir not ne isim. Torbada küçük, camdan bir melek biblosu vardı yalnızca. Meleşimi alıp avcumda sıktım, sıkılı avcumu cebime soktum, bütün gün öyle dolaşım. Sonra da yanımdan hiç ayırmadım.

Yıllar sonra aynı kokuyu duyduğum sırada bambaşka bir yaşamdayım. İşini, hatta işlerini kurmuş, ailesi için sorumluluklarını yerine getirmeyi sürdüren, yazmayı hayal edip yazılmışları okumakla yetinen, yaşam koşturmasında kendisi için ayırdığı zamanı kitaplarla ve yüzmeyle geçiren biriyim. En azından yüzme tutkumu yaşamımda tutmak zorunda hissediyorum kendimi. Düşüncelerimin

burasında, yüzme havuzunun kafeteryasında ve yalnız olduğumun ayırdına vardım. Ne kadar zaman geçtiğini bilemiyordum. Yüzmeye gelirken mekanik saatimi evde bırakıyordum ve çevremde de görünür bir saat yoktu. O anda kadın soyunma odasının kapısının açıldığını ve onun dışarı çıktığını gördüm. Kuytu köşemden birazcık açığa çıkıp beni daha kolay görmesini sağladım. Telaşla bana yöneldi. Yakınıma geldiğinde:

-Beklettim, affedersiniz, dedi.

İkimiz aynı anda güldük bu sefer. Gülüşü, küçük çanlar gibi, inceden şingır şingırdı. Konuşmayı telaşı biraz olsun yatışmış olarak sürdürdü:

-Gerçekten, özür dilerim. Dakik olmak, en övündüğüm meziyetlerim arasında olmasının yanında karşımdakinde de en çok dikkat ettiğim özelliklerdendir. Ama gerçekten geçerli bir gerekçem var.

-Ne olur dert etmeyin. Bunu önemsemeniz benim için çok özel, ama dert etmenizi istemem.

-Dediğim gibi, istemeden oldu.

-Buyurun, önce oturun lütfen. Dışarıda soğuk hava varken ve biz saunadan çıktığımızda, hatta daha sonrasında da üşüdüğümüz için kış çayı siparişi vermiştim. Arkadaşım geldiğinde hazırlayıp getirirsiniz demiştim.

-Aklımdan geçeni okumuşsunuz.

-Bunu yapabildiğime çok sevindim.

-Açıklamamı yapayım da bir an önce rahatlayayım. Hemen yanınıza gelecektim. Soyunma odasına geçerken içimden bu kitabı size ödünç vermek geldi. Sonuçta nemli ve ıslak bir ortama kitap getirmenin handikapları var. Zarar görebilir, özüne dönüp hamurlaşabilir. Kitabın değersiz olmaz elbette, ama ben deniz kıyısına,

havuz kenarına her kitabımı götürmüyorum. Anısı olanları, baskısı tükenenleri ya da tekrar tekrar okuyarak kendimin eskittiklerini, hele de ödünç aldıklarımı asla riske atmıyorum. Yanlış anlaşılmasın, sırf bu gibi yerler için korsan kitap almam. Özenli davrandığım için kitaplara zarar vermedim. Adı sanı duyulmamış yazarların kitaplarını okumaya önem veriyorum, keşfedilmeyi bekleyen ne hikâyeler ya da üslûplar denk geliyor bilemezsiniz. Bu kitap da onlardan biri... Ayrıca tanışmamıza yol açan kitabı merak edeceğinizi düşündüm.

-Çok doğru düşünmüşsünüz, buradan gider gitmez almayı aklıma koymuştum.

Bu sırada kış çaylarımız geldi. İkisinden de sıcak dumanlarla beraber zencefil, tarçın ve ihlamur kokusu yayıldı. Hepsinin ayrı ayrı yatıştırıcı, sağlık hissi ile dolduran özellikleri vardı ve bir süre konuşmayı bırakıp bu kokulara, ardından da tatlara yoğunlaştık. Konuşulmadan anlaşılmışçasına kendiliğinden oldu bu suskunluk. Sonrasında da ilk andaki hızıyla söyleşmeye devam ettik.

Birbirimizin adını öğrenmeyi ancak akıl edebilmiştik. Yıllardır tanışıyormuş hissi böyle bir yanılsama yaratmıştı. Hitap etmek için karşındakinin adını bilmediğini birdenbire fark etmek bana tuhaf geldi. Bunu ona da söyledim. Ben uyarınca fark etti. Adet yerini bulsun diye adlarımızı söyledik. Alev’miş. “Memnun oldum. Ben de Barlas.” dedim, adının çağrışımlarında dağılmış olarak... Sizli bizli konuşmaya, oradan senli benli olmaya gerek kalmadan olaya el attım ve sordum:

-Alev, gecikmen benim için önemli değil. O sırada ben de düşüncelerimde bir gezintiye çıktığım için zamanın nasıl geçtiğini anlamadım. Ama sen, gecikme gerekçeni anlatmakta ısrarcı olduğun için merak ettim doğrusu.

-Kitabı sana vermek için kalan kısmını çabucak bitirmeyi istedim. Hızlı okurum, çok sayfam da kalmamıştı. Duşu bu seferlik boş

verip hemen okumaya koyuldum. Kendime iş çıkardım. Dalmışım. Geç kaldım.

-Geldin ya...

-İşte kitabımla birlikte buradayım.

Bunu söyledikten sonra kitabı bana uzattı. Kutsal bir emaneti alır gibi aldım. İkimiz de aynı anda kitabı kendimize yakın ucundan tutuyorken, onun hafifçe kendisine doğru çekmesinden kaynaklanan bir direnç hissettim. Ben tutuşumu gevşettim, ama o da çekmeyi bıraktı. Soran gözlerle bakışımdan olacak açıkladı:

-Aslında bir çekincem var. Son sayfayı görmeni isteyip istemediğimi bilemedim bir an.

-Bütün kitabı okuyup da sonunu öğrenmememin sana ne yararı olacağını anlamadım.

-Açıklamak zor.

-Denesene.

Alev bir süre sustu. Sanki kendini konuşmaya ikna etmeye çalışıyor gibiydi. Konuyu bilsem yardımcı olmak için bir şeyler söyleyebilirdim. Ama hiçbir fikrim yoktu. Onu bana romanın sonunu göstermekten alıkoyan ne olabilirdi? Sessizliği o bozdu:

-Aslında son sayfayı arka kapağa zımbalamayı bile düşündüm.

-Alev, seni bu kadar huzursuz ediyorsa o sayfayı yırt ve yanına al istersen.

Gözleri parladı. Bu nasıl aklıma gelmedi, der gibiydi. Heyecanlanmıştı. Bu durum, benim şaşkınlığımın daha da artmasına yol açtı. O da fark etmiş olacak ki açıklama yapmak üzere atıldı:

-Bu sayede bir süre sonra son sayfayı sana vermem gerekirse -ki bunu hiç istemediğimi bilmelisin- bize yeni bir seçenek sunabilir. Zımbayı açmandan çekindiğim için değil, seni yüzyıllardır tanıyor-muşum gibi güveniyorum. Kendim gibi... Okuma dediğimde senin bakmayacağından kuşkum yok. Yine de o parçanın bende durması bana iyi gelecek. Az önceki hislerimi yanımda taşıyabileceğim.

-Nasıl bir sonmuş bu? Merak ettim, ama izin almadan gözümün ucuyla bile bakmam.

Bu konuşma alışılmışın çok dışındaydı. Bazı tutarsızlıklar varmış gibi geliyor, ne olduklarını anlayamıyordum. Henüz birbirini iyi tanımayan iki insan, elbette birbirinin gönül dilini bilemeyecekti. Hangi sözcükleri seçtiğiyle ilişkili olarak algılama şeklini, nasıl söylediğini ya da söylemediğini, böylece önceliklerini, değerlerini, yaşanmışlıklarının tortu gibi görünen derin izlerini ve daha nicesini... Satır aralarında ipuçları olduğundan kuşkum yoktu, ancak herkesin bir de satır arası dili olduğunu biliyordum. “Zaman,” dedim içimden, “hepsi için zamana gerek var. Hele bir yeniden karşılaşım karşılaşmayacağımızı görelim. İlk işaret, ipin ucu, bağ kurmak; ne denirse...” Kitabımı son sayfası hariç yanıma alıp hakkında adının Alev olduğundan başka bir şey bilmediğim mucizeyi arkamda bırakarak yüzme havuzundan ayrıldım.

Yaşamımın nasıl özel, nasıl güzel, nasıl ayaklarımı dünyadan kesen, yıl gibi iki haftalık bir dönemiymi. O yaşta bile olurmuş dediğim ne çok ilk yaşadım. İlk aşk olmasının yanında, bunun o kadar yıldırım hızıyla olması apayrı bir heyecandı. Heyecan... O döneme damgasını vuran duygum bu olmalı. Hep bir yürek çarpıntısı... Onu görebilecek miyim, yine böylesi uyumla kendimizden geçmiş söyleşebilecek miyiz, beni nasıl da anlıyor, bana nasıl sevgiyle bakıyor, biraz sonra kapıdan içeri girecek... Hep bir nedenim oldu çarpıntı

için. Sevilmemiş, kendi dâhil kimse tarafından değeri bilinmemiş, umudunu yitirmiş, buldukça yeniden yitirmiş olan ben, sonunda bulutların üzerindeydim. Karşılaşma şeklimizin mühürlediği bir masal yaşıyorduk. Yaşıyorduk, diyorum, karşılıklı olduğundan en ufak bir kuşukum yoktu. Ta ki düne kadar...

Kapıdan girivermedi, geleceğini söylemişti gelmedi, yani onu göremedim, anlatacaklarım boğazımda düğüm oldu bende kaldı, uyumla söyleşmedik, gözlerimin içine sevgiyle bakmadı. Yok oldu. Hem de hiç var olmamış gibi yok oldu. Çaresiz kalakaldım. Haber bekledim. O da gelmedi. Yalnız ve sessiz bir yığından başka bir şey değildim. Saatlerce bekledim. Umut ve umutsuzluk arasında mekik dokuyarak, kendimi iyimserlikle kandırıp ardından nasıl bu masala kanabilmiş olduğumla içimi kanatıp bekledim. Boşuna...

Her zamanki saatimizden çok daha geç bir zamanda yüzme havuzuna gittim. Yüzmeden doğruca saunaya girdim. Gözüm kapıda, yüreğim ağzımdaydı. Kontrolleri bende değildi. Jakuziye girecektim. Vazgeçtim. Alelacele giyinip çıkıştaki kafeye geçtim. İlk gün oturduğum masaya, aynı sandalyeye oturdum. Sanki filmi hızla başa sarıyor, sanırım yeni bir başlangıç hayal ediyordum. Bunun ancak filmlerde olabilirliğini yüzüme vurmaya ihmal etmeden. Kış çayı siparişi verdiğimde, çayımın yanında bir zarf da geldi. Aklım başımdan gitti. Garson sessizce bırakıp çekilmişti. Burnuma en sevdiğim koku geldi: Miracle. Zarfı açmadan elimde tutarak oyalanırken burnumun ucundan kaç kere geçirdiğimi saymadım. Cesaretimi topladığımda yapıştırılmamış kısmından içindeki kâğıdı çıkardım. Dış tarafında kitap harfleri vardı. Birden kalbim delice çarpmaya başladı. Evet, oydu: Kitabın son sayfası...

Dörde katlanmış sayfanın ilk katını açtığımda, yarısına dek baskının olduğunu ve sayfanın altındaki boşluktan başlayan el yazısını gördüm. O yarım sayfada yazılanları yutarcasına okumaya koyuldum:

İçime dağ başlarının serin esintisi doldu. Kitabın bununla ilgisi yok. Her zaman son sayfaya o kitapla ilgili düşündüklerimi, hissettiklerimi yazsam da bu kez yapamayacağım. Şu kadarını söyleyeyim, elime aldığım bir kitabı yarıda bırakmama saplantım nedeniyle sonuna dek dayandım. Bu cinayet romanında, sevginin katili olan yalan dolanlarda gözlerim kayarken, içim geçmişimin dehlizlerinde bulandı. Kaç kere elimden atasım, duvarlara çarpasım geldi. Kitap kötü olduğundan değil. Bunları geçmişe yapamayacağımdan, beni yaşadıklarım, aldanişlarım, yüzleştiren bu kitaptan acısını çıkarmak için. Bütün bunlardan sonra, onun sayesinde karşıma çıkan biri, şimdi beni dışarıda bekliyor. Kitabı ona vermek istedim. Bu yüzden bir telaşla bitirdim. Son sayfalarda ne yazdığını çok da anlamayarak, biraz görev duygusuyla... Son bir gayretle bizim hikâyenin ilk sayfasını yazmalıyım. Bunu düşündüğümde gözlerimden süzülen birer damlanın hatırına, son bir çabayla.

Kâğıdın arkasını çevirdiğimde, bütününü kaplayan el yazısını gördüm. Orada neler yazdığı benim için çok önemliydi. Yazgımı belirleyecek fermanmışçasına harfleri inceledim. Anlama büründüklerinde ya sonum olacaktı ya da yeniden doğuşum. Birkaç dakika öylece bekledim. Gözlerimi harflerden ayırmadan... Hazır olduğumu hissettiğimde okumaya başladım:

Neler yaşanacak bilmiyorum. İçimde iyimserlik yükseliyor. Bunda konuşurken yüzünde gördüğüm gülümsemenin büyük payı var. Bu denli güzel gülen bir insan kötü olamaz diyor bir tarafım. Sonra telaşa kapılıyorum. Ondan değil, kendimden korkuyorum. Kötü olmaktan... Onu üzmeekten... Geçmişin hayal kırıklıklarının faturasını topluca kesip onu hırpalayabileceğimden kaygı duyuyorum, üstelik bunu hak edecek hiçbir şey yapmadığı hâlde... Yaralarım de-

rin; hırpalanmış yanlış seçimlerin derin izleri var ve dokunmasam, unutmak istesem de sızlıyor. Yeni bir sayfaya öyle açım ki onu kendi kendime kırletmekten ölesiye korkuyorum. Sanki beni benden koruyacak güçlü bir kalkana ihtiyacım var. Yaşamımda ilk kez huzurlu, telaşsız bir sevgiye emek vermek için heves duyuyorum. Öte yandan böyle bir sakinlik için ruhumun usul usul yatıştırılması gerektiğini biliyorum. Bunu ancak, beni anlayışla, kavrayışla ve sınıksız bir sarışla iyileştirecek bir sevgi yapabilir. Bunca zaman sonra bunları neden, böyle apaçık yazıyorum? Koruma içgüdüsüyle olabilir. Buradan çıkıp onun yanına gittiğimde yaşayacaklarımı merak etmek yerine bir gün yitirme kaygısı duyuyorum. Güzelliklerin dünyama girmek üzere olduğundan kuşku yok. Ama kendimi de tanıyorum. Mutlu olmayı hak etmediğime beni ikna eden onca yaşanmışlığı bir kenara bırakıp bu kez hem almayı hem vermeyi, böylece dengemi bulmayı başaramazsam bu yazdıklarım imdadıma yetişsin. Beni sarsıp kendime getirsin. Bir de ona benim açımdan bakmaya bir çağrı olsun. Çağrı olsun ki gelsin; giderse gelsin... Yok, yok, hiç gitmesin ve bu sayfa işlevini yitirsin. Giden bensem, nedenlerimi görsün de gelsin beni getirsin.

Elimde kitabın son sayfasıyla kalakaldım. Son satırlarına düşen gözyaşlarım bazı harfleri dağıtmış, yazıyı bulanıklaştırmıştı. Neden sonra kendime gelip başımı kaldırdığımda soyunma odasının kapısından onun çıktığını gördüm. Kalkarken sandalyeyi düşürdüm. Ona doğru telaşla yürüdüm. Tam karşısında durdum. Saçları ıslak değildi. Gözleri ağlamaktan kızarmıştı. Yüzünden pişmanlık ve hüznün okunuyordu. Yanağını okşarken gözyaşlarını sildim. Ömrüm oldukça bunu bir daha yapmak zorunda kalmamayı içimden diledim. Sesim çıkabilecek olduğunda, içine su serpmeye çalıştım:

-Kendini kapalı kapılar ardına saklama bir daha. Seni anlıyo-

rum, seni sandığından daha iyi tanıyorum. Kendimden biliyorum. En baştan başlayalım; alfbesinden. Birbirimizin gönül dilini sökelim. İçimiz gitse de ya giderse diye, biz hiç birbirimizden gitmeyelim.

Sarıldık. Yeryüzünde daha önce var olmamış bir kavrayışla. Birbirimizde kalacağımızı o an anladık.

PARANTEZ

I

Babam dün gece ağaçtan düşmüş. O yaşta, üstelik o saatte, ağaç tepesinde ne işi vardı bilmiyoruz. Bildiğimiz, babamın yatakta olmadığını fark edince annemin kalkıp evi alt üst ettiği, sonra da onu aramak için bahçeye çıktığı. Annem babamı bulamayınca telaşlanıp ‘olur mu olur’ diyerek arka komşunun bahçesine geçmiş. Elinde babamın, deprem olursa diye her zaman yastığının altında tuttuğu fenerle... Babam, hele de feneri olmadan bahçeye nasıl gitti, akıl alacak gibi değil. ‘Siz, müstakil, bahçe içinde bir evdesiniz, üstelik burası deprem bölgesi değil’ desek de bunun gibi çeşit çeşit önlem almasını önleyemedik. Temkinlidir yani, ama öyle makul, mantıklı bir temkinlilik değil; aslında vesveseli demek daha doğru. Bu da durumu iyice gizemli hale getiriyor. Feneri almadan, ay ışığını yeterli görerek (ki dolunay zamanı değil) evden çıkmak, yoldan uzak tarafta olduğu için daha az aydınlık olan arka bahçemizden de uzaklaşmak hiç babama göre bir davranış değil. Neyse, annem arka komşunun bahçesine geçer geçmez, sınır duvarının öbür tarafında kalan ceviz ağacının dibinde babamı bulmuş. Bilinçsiz, öylece uzanmış yatarken...

Annem çığlık çığlığa ‘yetişin dostlar’ diye bağırarak sağa sola koşarken, komşumuz Ercan Amca evlerinden fırlayıp gelmiş. O daha sakin tabii; hemen babamın nabzını kontrol ederek anneme

‘Korkmayın, Cavidan Hanım, nabız var. Neresi kırık belli olmaz, kıpırdatmayalım,’ demiş. Cep telefonundan arayarak hemen ambulans çağırılmış. İlçe hastanesine çok yakın oturuyorlar. Birkaç dakika içinde gelmiş ambulans ve görevliler babamı sedyeye koyup sarsmadan ambulansa bindirmişler. Uçarcasına hastaneye götürmüşler. Araca hasta yakını alınmadığı için annemi hastaneye Ercan Amca götürmüş. Sağ olsun arabayı getirmeye gitmeden önce anneme ‘onun kimliğini, çantanızı, telefonları falan da alın, ben sizi beklerim’ diyerek akıl vermiş. Annem o zamana dek hep babamın himayesinde yaşayan, kendi başına hiçbir resmi iş, hatta evdekiler hariç herhangi bir iş bile yapmayan bir kadın olduğundan bunları düşünüp ayarlaması olanaksızdı. Bir de kırk yıllık kocasını o halde gördükten sonra kafası iyice durmuştur. Bize telefon etmesini de yine Ercan Amca, annemi acil servisin önünde arabadan indirirken son anda söylemiş. Annem önce beni aradı.

Onlara, ‘Datça’da ne işiniz var, kalın İzmir’de’ diye çok söyledim. Babam, toprağına dönmek, baba yadigârı evde oturmak için emekliliğine gün saydı. Son iki yıldır emeline ulaştı. Deniz kıyısında olmadığından bizim pek yüz vermediğimiz o ev, babam için bambaşka anlamlar taşıyordu. Ne de olsa çocukluğu ve ilk gençliği orada geçmişti. O zamanlarda, hatta benim gençlik yıllarımın bayram ve yaz tatillerinde bile köy gibi bir yerken, son zamanlarda çevrede yapılan yazlık tarzında evlerle havası çok değişti. Bu, babamın canını sıkıyordu. Özellikle arka komşumuz Ercan Amca, harabe halindeki köy evini satın alıp yerine bahçe içinde dubleks bir ev kondurunca babam çıldırmıştı. Babam, bizim oralarda iki kata imar izni olmadığını göstermek için tapu dairesini aşındırmaya başladığında, arka bahçemizin komşunununkine taşıdığı ortaya çıkınca durup dururken zararlı çıkmıştı. Ercan Amca, ortaya çıkan bu duruma kayıtsız kalmadı elbette; arsasının gerçek sınırını bahçe duvarıyla çizdi, ama iki ev arasına bir kapılık yer bırakarak dostluğa kelimenin tam anlamıyla ‘açık kapı bıraktı’. Oysa, dedesinin diktiği ceviz ağacı duvarın öte-

ki tarafında kaldığı andan itibaren, babam için ne o kapının ne de o dostluğun anlamı olabilirdi. Olmadı da... Şimdi aynı ceviz ağacı kocaman bir gizem topu şeklinde kucağımıza düştü.

Hafta sonu için Muğla'ya, Görkem'in yanına gelmiştim. Sevgilim olan Görkem'lerde kalamayacağım için ortak bir arkadaşımız olan Tülay'la, onun ailesinin evinde kalıyordum. Aslında Tülay'ın ailesi ile benimkiler tanışıyor. Ama ben o hafta sonu Muğla'ya gideceğimi aileme söylemedim. Çünkü bir sürü açıklama yapmak zor geldi. Cumartesi gecesi Tülay'ın odasında oturmuş Görkem'le yazışıp ertesi günü planlarken annem aradı. Beni İzmir'de sanan annem telefonda günlük rapor gibi bir şeyler anlatıyordu, bense gecenin o saatinde gelen telefonun bu gevezelik için olmayacağını bildiğimden yüreğim ağzımda, neler olduğunu anlamaya çalışıyordum. Şokta olmalı; onu anlıyorum, ama bir yandan da her zamanki hâli bu. Anlatmaya büyük patlamadan başlar. Akşam yürüyüşe gitmişler. Babam kolesterolünün yüksek olduğunu öğrendiğinden beri yürüyüşleri aksatmaz olmuş. Annemi de sürüklüyormuş yanında. Ama o evde oturup yemek hazırlığı yapmayı yeğliyormuş. Eve döndüğünde kurt gibi aç olan babam, yemek hazır değilse bu sefer de onun için huysuzluk ediyormuş. "Anne, asıl konuya gelecek misin?" diye çıkışsam daha neler anlatacaktı kim bilir? Buralardan başlayıp da ben uyardıktan sonra "Baban ağaçtan düştü" deyivermesiyle şoka girme sırasını bana geçti. Ardından, gece yarısı uyanıp da babamı yatakta bulamamasından başlayarak olanları bir çırpıda anlattı. Kulağıma inanamadım. Annem "Datça'da hastanenin acilindeyiz," dedi ve sustu. Aklına aniden gelmiş gibi "Ama Muğla'ya, üniversiteye sevk edecekler sanırım," diye ekledi. Telefon elimden düştü, yerden aldığımda annem kapatmıştı bile. Tülay, yüzüme şaşkınlıkla karışık dehşet içinde bakıyordu. Ona bir şey demeden Görkem'i aradım. Açmadı. Mesajı geldi: Şu anda konuşamıyorum. Ben de "Babamı Muğla'ya, hastaneye getiriyorlarmış!" yazdım. Tülay'a dönüp kısaca olanı biteni anlattım ve ekledim: Gitmemiz gerek. Ben toparlan-

maya başlamıştım ki Tülay uyardı. Annemler beni İzmir’de biliyordu ve onlar Datça’dan gelecekti. Şimdi koşarak hastaneye gitmemin anlamı yoktu. İyi bir planlama yapmalıydık.

Muğla-Datça arası arabayla iki saat sürüyor. Kaç kilometre olduğunu bilmem; ben kaç saatte gidiyorum diye hesabımı yaparım. Görkem ise yolları mutlaka kilometre üzerinden hesaplayacak; böyle bir konu açıldığında her defasında aynı konuşma geçer aramızda. Son model spor arabayla farklı olurmuş, karavanla ayrı; oysa kilometreyi bilirsem, altımdaki arabanın ne olduğuna göre değişecek süreyi doğru biçimde öngörebilirmişim. Benim kafam öyle çalışmıyor ki bunları aklımda tutayım. Ben, geçirdiğim zamana bakarım. Aramızdaki farklılıklar için bu en küçük örnek aslında. Böyle böyle daha neler var. Yine de uyumumuz dört dörtlük. Farklılıklarımızı ilişki içinde eritmeyi başardık. Bütünleştik. Birimiz tencereysek öbürü kapak; birlikte tencere ve kapağız ama... Dile kolay iki yıldır beraberiz. O mimarlık fakültesinden geçen yıl mezun oldu. Kendi işini kurmayı hayal ediyor, ama bir türlü olamadı. Biraz da bu yıl benim mezun olmam için bekliyor. Henüz ilişkimiz ciddi boyuta taşınmadığı için bu konuda ikimiz de araftayız. Evlenirsek nerede ve nasıl işler kuracağımız karışık; o çalışır ben evde oturursam bu hiç olmaz. Her açıdan özgür olabilmem için, çalışıyor ve para kazanarak evimin bütçesine katkı sunuyor olmam gerekli. Özgürlük istiyorum deyişim, öyle büyük bir beklentiyle değil. Benimle ilgili konularda sözüm dinlensin, fikrim alınsın yeter. Bizim evde kararlar hep babamındır. Annem ev hanımı olduğu için eziliyor, diye düşündüm hep. Okumaya hevesimi bu düşünce canlı tuttu. Öte yandan evde ne benim ne abimin söz hakkı var. Babam, sevgisi ve bize aşırı düşkünlüğüyle üzerimizdeki bu egemenliği kurdu. Bunun farkında değildim tabii; ta ki Görkem gözümü açana dek. Kim istemez babasının prensesi olmayı? Ben kendimi bildim bileli bunun keyfini yaşıyorum. Beni her tür kötülükten sakınan, her zaman iyiliğimi düşünüp daha ben farkına bile varmadan bütün sorunlarımı çözen bir babam var. Eczacı olmamı da

o istedi. Evimize yakın bir eczane açıp hem bekârken hem evlendikten sonra kolay ve konforlu bir hayat yaşamamı sağlamak için böyle istediğini bana defalarca söyledi. O zamanlar mantıklı geliyordu. Hatta babamın evliliğimle ilgili ‘mahallenin dışı gurbet sayılır’ deyip durmasına bir kez bile itiraz etmemiştim. Dediğim gibi, bunlara gözümü Görkem açtı.

Hemen Tülay’la İzmir-Muğla arasının kaç saat olduğuna internette baktık. Datça-Muğla ile aynı saati veriyordu; kilometresi de hemen hemen aynıydı. Ama annemler ambulansla geleceği için bir saate kadar hastanede olurlardı. Bense, tabii ki gerçekten İzmir’de olsaydım, en iyi olasılıkla 3 saatte oraya ulaşabilirdim; o da evden hemen çıkabilir, otogara hemen gidebilirim. Bir yalan, ne çok ince ayar gerektirebiliyor. İçim daraldı. Tülay, sürekli beni yatıştırmaya çalışıyordu. Bir yandan da Görkem’den mesaj gelip gelmediğini kontrol ediyor, gelmediğini gördükçe daha çok daralıyordum. Yanımda olmasına ihtiyacım vardı. Tülay’ın yerinde onun olmasını istiyordum. Ne yapacağımızı konuşmalı, belki de ‘zaman bu zamandır’ deyip karşılıklarına beraber çıkmalıydık. Okulda son dönemimdi ve bitirdiğimde yine babamın yörüngesine girecektim. Kaynağı, sahip olma takıntılı sevgi olan bir çekim gücü vardı babamın, gelgitlere olanak tanımadan hep gel modundaydı. Bu durumda ayak diremeye gücüm olmuyordu. Bir desteğe, beni kendi yörüngesine çekecek, huzurla orada kalmamı sağlayacak güneşe ihtiyaç duyuyordum. Görkem’di o güneş. Bundan bir saniye bile kuşku duymamıştım; o ana dek... En zor zamanımda arayamadığım, beni arayan, aradığında da gelemem deme olasılığı yüksek olan kişi, ancak bir kez görüldükten sonra binlerce yıl bir daha görülmeyen kuyruklu yıldız olabilirdi. Gökyüzümden, kayıp giderdi. Tek farkla: Bende dilek tutacak hâl bırakmadan...

Aynı anda annemin aramasını ve Görkem’den gelen mesajı telefonumun ekranında gördüm. Mesajda “Birazdan bir bahaneyle evden dışarı çıkıp seni arayacağım” yazıyordu. İçimde bir hayal kı-

rıklığı dalgası yükseldi. Hissetmezden geldim. Bakalım annem ne diyecekti? Yanıtla seçeneğine dokundum. Annem hıçkırıklar arasından “Beni ambulansa almayacaklarını unutmuşum; kesin kural varmış. Babanı yolladım. Ben de bir yolunu bulup gelmeye çalışacağım. Abin belki daha önce yetişir” dedi. İnce hesapları bir kenara bırakıp annemi bir an önce rahatlatmak telaşıyla “Ben babamı karşılarım, sen merak etme” deyiverdim. Neyse ki onun bu söylediğinden işkillenecek durumu yoktu. O anda aklıma gelen çözümü de bir çırpıda söyledim “Abim Marmaris’ten gelip seni alsın bence. Muğla’ya birlikte gelirsiniz”. Annem hiçbir şey demeden telefonu kapattı. Akıl edemezse diye abimi ben aradım. Gece kuşu ayaktaydı ve neredeyse çalmadan telefonu açtı. Olanları kısaca özetledim. Serdar Abim, her zamanki serinkanlılığıyla, yorum yapmadan beni dinledi. En sonunda da hemen yola çıkacağını söyledi. Annemi arayıp onun telaşına son vermesini tembihledim. Muğla’da olduğumu, annemlerin bunu bilmediğini, ambulansı rahat rahat karşılamaya zamanım olduğunu eklemeyi de unutmadım.

Benden on yaş büyük olan abim, en yakın sırdaşımdır. Aynı sarmalayan kuvvetin mustaribi olduğumuz için bir tek babama karşı güçlerimizi birleştiremesek bile, geri kalan herkese karşı birbirimizin yanındaydık. “Anladım” dedi. Asla uzun tümceler kurmaz. Ne kastettiye odur. Süslemez, lafı dolandırmaz, kendi dâhil kimsenin çıkarına uyduracağım diye uğraşmaz, işlevsiz bir tek sözcük kullanmaz. Hiç evlenmedi. Ne iş yaptığını kesin olarak bilemeyiz. Uzun yıllar annemlerle otursa da babamın emekliliğinden sonra Datça’ya taşınmalarını fırsat bilip o da Marmaris’e kaçtı. Hem yakın hem uzak. Her iki taraf için bir orta yol. Fena mı? Şimdi zor zamanda annemin yanına gidiverecekti. Hoş, bir saat gidiş ve bir saat geri geliş olacaktı, ama nasılsa ambulansı Muğla’da ben karşılayacaktım. Onları telefonla sık sık bilgilendirirdim. Bunları düşünürken birden, üstlendiğim sorumluluğun ağırlığını fark ettim. Acil ve riskli bir ameliyat gerektiğini söylerlerse ve babamın bilinci kapalı olduğu için benim

onay vermem gerekirse... Yalnız oluşumun üşüten etkisi kat kat arttı. O anda Görkem aklıma geldi. Henüz aramamıştı. Olanlara anlam veremiyordum. Sınava girmek üzereymişim gibi heyecan bastı. Bir nevi sınavdı gerçi, ilişkimiz için... Bir yandan ellerim titrerken, bir yandan da kalbim teklemelerle birlikte çok hızlı atmaya başladı. Neden sonra Tülay'ın yanımda olduğunu, korku dolu gözlerle bana baktığını gördüm. Tam o sırada telefonum çaldı. Arayan Görkem'di. Rahat konuşabilmek için balkona çıktım.

- Özür dilerim, hemen arayamadım.

- Çok kötü şeyler oldu, Görkem. Yanımda olmana ihtiyacım var.

- Anlıyorum, Ceyda'm, ama sen de beni anla. Gelemem.

- Neden gelemezmişsin?

- Evdeki durumu biliyorsun, annemin nasıl üzerime düştüğünü. Seninle aramızdaki ilişkiyi henüz bilmiyor. Şimdi konuyu ona açamam. İtiraz etmesine fırsat bırakmayacak şekilde hazırlık yapmam gerek. Bu gece bile, Erkan'ın benden kitap istediğini söyledim ve onu verip hemen geleceğim, diyerek evden çıkabildim.

- Görkem, anladığımı sanmıyorum. Babamı ambulansa koydular, Muğla'ya, üniversite hastanesine getiriyorlar. Ağaçtan düşmüş ve annem onu bulduğunda bilinci yokmuş. Ciddi bir şey olmasa gönderirler mi? Kesin ameliyat olması gerekecek. Belki buna benim onay vermem gerekecek. Annemle abimin gelmesi saatler alır. Şans eseri buradayım. Sen de... Babamın karşısına çıkmanın, ailemle tanışmanın belki de en uygun zamanı budur.

- Buna hazır değilim. Yanlış anlama, senin hayatımda olmanı her şeyden çok istiyorum. Ama senin tarafında da işler riskli. Babanı defalarca anlattın bana. Onun Nuh deyip peygamber demeyen hâlinden kaç kez yakındın. Yüksek beklentileri, aşılması zor çita-

ları olduğunu bilirken daha büromu açmadan, elime işimi almadan onunla karşılaşmam. Bir kez reddederse bu kararını değiştiremeyiz. Karşısına güçlü çıkmak isterim. Benim işsiz güçsüz tayfasından, bir baltaya sap olamamış biri olduğumu düşünürse sana asla uygun görmez. Haksız mıyım?

- Olanlar, bizi bir karar almaya doğru itiyor. Şimdi yanımda olmazsan sana bundan sonrası için nasıl güvenebilirim?

- Yalvarırım Ceyda, mantığını kullan. Bu, ailenin bir arada olması gereken zamanlardan biri... Ben henüz ailenizin bir parçası değilim. Benden haberleri bile yok. Riske giremeyiz. Sonsuza dek kaybedebilirim seni.

- Sonsuz belki de sandığın kadar uzakta değildir.

- Ceyda...

- Ben anlayacağımı anladım Görkem, sana mutluluklar dilerim. Beni bir daha arama!

- Ceyda, lütfen...

- Yeterince dinledim.

- Dinledin belki, ama anlamaya çalışmadın.

- Anlıyorum. İlk sınavda kaldın ve benim gözümde bunun telafisi yok.

- Seni yarın arayacağım, sakın kafayla bir daha konuşuruz.

- Arama, çünkü telefonlarını asla cevaplamayacağım.

- Pişman olacağımız bir noktaya sürükleme bizi.

- Bunu ben değil, sen yaptın zaten.

- Ceyda...

-

- Cey...

Konuşacak hâlim kalmamıştı. Yüzüne kapattım telefonu. Bir süre hareketsiz, balkonun demirlerine tutunmuş hâlde kalakaldım. Bir baş dönmesine bakardı her şey... Ama böyle bitmesini istemedim. Son derece iradi bir karardı. O duygu durumunda bile, düşüncelerim son derece netti; böyle bitmeyecekti. Tülay'ın koluna dokunmasıyla kendime geldim. “Hadi,” dedi, “hastaneye doğru yola çıkalım. Babam bizi acile götürecektir.” Hiçbir şey söylemeden onu izledim. Şimdi uğraşmam gereken kocaman bir sorunum vardı. Onun dışındaki her şey anlamını yitirdi.

II

Acilin kapısında idik. Çevreme bakındım. İçimdeki acıyı hafifletmek için, daha büyük acılar arayışında idim sanki. Kalabalıklar halinde kümelenmiş insanlar gördüm. Onlarda aradığım şey yoktu. Acıları, paylaşılan cinstendi. Kalabalıklarla hissedilenden... Elle gelen, düğün bayram... Ağlayanlar vardı aralarında; sesli sesli. Bu ağlamalar beni hiç etkilemiyordu. Ağlamak için acıklı filmleri bile kovalayan biri olmamdan sanırım. Filmin tek bir sahnesi duygusal olsun, bana yeter. Oracıkta, biriktirdiğim bütün gözyaşlarını akıtabilirim. Ardından gelen, elle tutulabilir rahatlamanın bağımlısıyım. O nedenle, böyle sakınmasız ağlamaların içimi acıtan bir etkisi olmuyor. Ağlayanın yanında olanlardan biri, mutlaka onun sırtını sıvazlar, bir mendil uzanır usulca, kimi zaman da içten mi değil mi ayırt edilemeyen bir sarılma gelir. Bunlar biraz da görev duygusuyla yapılır. Birlikte üzülmeyen, yas tutmanın ayinleri vardır. Acil servis önünde hızlıca etrafıma göz gezdiriyordum. Hem nerede olduğumu

anlamaya çalışarak hem de içimdeki duyguya ayna bulmak için... Tam o sırada biraz uzaktaki bir limon ağacının altında, çömelmiş bir delikanlı gördüm. Aynı yaşlarda olduğumuzu tahmin ettim. Hastane bahçesine kim limon ağacı diker, diye düşündüm. Belki o ağaç bahçenin gerçek sahiplerinden biridir ve her nasılsa dünyasının yıkılıp gittiğini görece kadar uzun zaman dayanabilmiştir. Ağaç yalnızdı, adam da yalnız... Bu duygularına, birbirlerine dokunmadan sahip çıkıyor gibiydiler. Birbirlerini umursamadan... Belki hiçbir şeyi umursamadan... Öyle koyu yalnızlıkların en özgürleştiren duygusu budur. Artık dünya yansa ne gam, dedirten... Onları anlamamı sağlayan, yalnızca babamı ne hâlde getireceklerinin bilmemenin yarattığı belirsizliği olamazdı. Belki de tutunacak bir dalımın kalmaması, giderayak tutduğum dalın beni kısacık süre tutup sonra da bütün umutlarımla birlikte çatırdayarak kırılmasıydı. Görkem'in bir daha gelmemek üzere yaşamımdan çıktığını hissediyordum. Amaçsızca kendimi hayatın akışına bırakmaktan başka çaremin olmadığını da...

Ben bunları düşünürken birkaç siren sesi tarafından bölünmüştüm. Ambulanların hızla açılan arka kapısından indirilen her sedyeye kaygılı gözlerle bakıp getirilenin babam olmadığını görünce tuhaf bir rahatlama hissetmişim. Durumla yüzleşmek için acelem yoktu. Ruhum hazır değildi. İnsan neye hazırlanacağını bilmeyince iyice ortada kalıyor. Kaç ambulans geldi, hastaneden koşarak gelen görevlilerin de ucundan tutmasıyla kaç tekerlekli sedye açılır kapanır kapıdan girip kayboldu, bilmiyorum. Arkalarından bakarken içinde boğuştuğum düşünce ve duygulara geri dönüp kaldığım yerden devam ettim. Ta ki getirilen hasta, babam oluncaya dek...

Arkasından acil servise doğru sürüklenişim bütünüyle bilinç dışıydı. Tülay ve babası da yanımdaydılar. Görevliler bizi babamla birlikte acilin 'müdahale odası' yazan kısmına girecekken durdurdular. Burada bekleyin, dedi beyaz önlüklü bir kadın. Kolunu uzatıp bizi durdurduğu yerde kaldık. Kıpırdamadan duruyorduk. Neden sonra kenara çekilmek aklımıza geldi. Bekliyordum. İçimde çılgın

bir telaş... Hem kaygı hem merak; bu iki duyguyu aynı anda ve aynı şiddette hissediyordum. Biri içeriden çıksın ve bana bilgi versin, diye içim içimi yiyordu. O bilginin dünyamı alt üst edecek bir haber olma olasılığı umurumda değildi. Bir an önce öğrenmek için huzursuzlanıyordum. Az önceki doktor dışarı çıkınca yine bilinç dışı olarak onun yanına gittim. “Faruk Saygın’ın kızılım, az önce içeri alınan hastanın. Durumunu öğrenebilir miyim?” derken sesim bana yabancıydı. Sevecen bir bakışla yüzümü inceledi ve sakin bir sesle konuştu. Tavrı verdiği haberle tezattı. Yine de sakinliği, duyduğumun anlamını yumuşatmayı sağladı: “Beyin travmasından kuşkulanılarak buraya gönderilmiş. Tomografi başta olmak üzere bir takım tetkikler yapacağız ve ardından beyin cerrahisinden doktor arkadaşımızın görüşünü alacağız. Yan tarafta bekleme salonu var, burada ayakta beklemenize gerek yok. Uzun bir gece olabilir. Şimdiden yormayın kendinizi. Size ulaşmamız gerekirse orada buluruz.” Söz dinledim. Bana çok uzun bir gece olacak gibi geliyordu. Bekleme salonuna giderken Tülay’a ve babasına eve dönmelerini söyledim. İtiraz etse de sonunda Tülay’ın benimle kalması, babasının gitmesi, ama en ufak bir gereklilikte hemen onu çağırmanız konusunda anlaştık. Bir yandan benim yüzümden yorulmalarını istemesem de yalnız kalma-ya gücüm olmadığını hissediyordum. En azından annem ve abim gelene dek, diyerek Tülay’ın eşliğini minnetle kabul ettim. Görkem’in yokluğu daha da içimi acıtıyordu, ama bu duyguyu zor da olsa silmeyi başardım. Son bir güçle, bir daha bu konuda üzülmemek için kendime söz verdim. Asla onun adını anmayacaktım.

Tülay’la birlikte bekleme salonuna gittik. Konuşmak içimden gelmiyordu. Yanında susmanın tuhaf kaçmayacağı bir dostla birlikte olmanın rahatlığını yaşıyordum. Bu sırada Tülay ben fark etmeden kalkıp gitmiş, kantini bulmuş, kâğıt bardakta iki sıcak çay kapmış gelmişti. İki avcumun ortasında sıcak bardağı uzunca süre tuttum. Bir yudum almadan... Ruhumun mu bedenimin mi üşüdüğünü ayırt edemezken avuçlarımdan içime yayılan sıcaklığın iyi geldiğini his-

sediyordum. Birden annemi merak ettim. Yaşadıklarına kendimi öylesine kaptırmıştım ki onların yolda olduğunu unutmuştum. Araba kullandığımı bildiğim hâlde telefonla abimi aradım. Sesi oldukça sakindi. Annemi Datça'dan almış, Marmaris'e girmek üzereymiş. Uçarak geliyor olmalıydı. Birkaç kez "Dikkatli gelin" dedim. Onları düşünüyor görünsem de aslında bir gecede birden fazla trajediyi kaldıramayacağımı hissettiğim için bencilce sıkı sıkı tembihliyordum. Bir anda babamın adının seslenildiğini duydum ve apar topar telefonu kapattım. Asıl bilgi geliyor olmalıydı. Yanılmamıştım.

Neyse ki korktuğum başıma gelmedi. Bu sefer genç bir erkek doktor, babamın beynindeki bir damarda pıhtı gördüklerini, korkulacak bir yerde olmadığını, yükselmiş olan tansiyonunun yol boyu verilen tedaviyle düşürülebilmesinin bir şans olduğu, beyin kanaması olmadığı için kan sulandırıcı tedavi verebileceklerini söyledi. Babam beyin cerrahisi servisine yatırılacaktı. Doktor ayrıca, babamın bilincinin kapalı olmasını açıklayacak bir sorun saptamadıkları için bir süre beklemek gerektiğini, bütün bulgularının o an için normal olması nedeniyle babamın kendiliğinden uyanabileceğini umduklarını ekledi. Serviste yatak hazırlandıktan sonra babamla birlikte ben de oraya gidebilecektim. Tülay'ın yanına döndüm, olanı biteni anlattım. Abim hastanenin otoparkına girmek üzere olduklarını söylemek için aradı. Ona Tülay'ı eve götürmek için arabayla acil servisin önüne gelmelerini ve annemi indirirken Tülay'ı alabileceğini söyledim. Ciddi bir durum olmadığını, ama babamın hastanede bir süre yatarak tedavi olmak üzere beyin cerrahisi servisine çıkarılmayı beklediğini belirtmeyi de ihmal etmedim. Onların gelmesi birden içimi rahatlatmıştı. Sanki babam uyanmıştı da birlikte eve gidecektik. Belirsizlik perdesinin hafifçe de olsa aralanması ve bütün sorumluluğu tek başıma üstlenmenin verdiği ağırlığın omuzlarımdan kalkması bu rahatlamamın nedeniydi. Gerisi nasılsa gelirdi.

Annemi acil servisin kapısında karşıladım. Bembeyaz yüzü, buz gibi elleri korktuğunun en açık belirtileriydi. Ona sarıldım. Öyle

uzun zaman olmuştu ki böyle içten sarılmayalı. Annem için de aykırı bir durum olduğundan kıpırdıyamadı. Dirseğinden tutup yönlendirerek onu bekleme salonuna doğru götürdüm. Bu sırada da o zamana dek olanları özetliyordum. Umudu ve ses tonumu canlı tutmaya çalışarak... Güçlü karakterde biriyle evlenen bütün insanlar gibi annem, bildim bileli kendini güçsüzlüğün kötümserliğine bırakmıştı. O böyle yaptıkça babam daha da çok koruyup kollama gereği duyuyor, bunu yaparken de sürekli tehlikelerden, risklerden, tehditlerden söz etmekten vazgeçmiyordu. Bizi korunmaya muhtaç duruma düşürürse sevgisini can yeleği olarak üzerimize giydirebilir, sahiplenmesini nimet olarak görmemizi sağlayabilirdi. Bu tavrı, annem ve abim gibi benim de babama boyun eğmeme neden oluyordu olmasına, ama içlerinde bir tek ben kötümserliğe kapılmamayı başarabiliyordum. Epey bir çaba sarf ederek...

Ne kadar zaman geçtiğinin farkında değildim ki bir kez daha babamın adını duyarak irkildim: Faruk Saygın'ın yakını! Annem ve ben aynı anda ayağa kalkıp sesin geldiği yöne doğru hızla yürüdük. Bu kez babam da sedyeydi. Uyumaya devam ediyordu. Hastane çalışanlarından birer kişi sedyeyi önden ve arkadan tutmuş, öndeki kişi bize sesleniyordu. İlkinden hemen sonra, ikinci kez bağırışında telaşla “buradayız” deme gereği hissettim. Hastayı yataklı servise götürdüklerini söyleyerek onları izlememizi istedi. Arkalarına takıldık. Ben önde, annem arkada... Annem dalgın dalgın ayaklarını sürürken geride kalmaya başlayınca koluna girip hızlı yürümesine yardımcı olmak istedim. Ama aynı gecede, ikinci sıkı temas bana biraz fazla gelmişti. Çare yok, alışacaktım. Annem refleks olarak, koluna girdiğim elimin sırtını diğer eliyle tuttu, hafifçe de sıktı. Acılar insanları birbirine yaklaştırıyordu demek. Önümüzdeki sedyede ilerleyen babamın başı, sedyeyi iten adamın iri gövdesinin arkasında kalmıştı. Yalnızca üzerine beyaz pike örtülmüş bir beden kabartısı görüyordum. Hareketsizliği bir an beni dehşete düşürdü. Hafifçe başım döndü, içimi bir boşluk kapladı. Ölmesine hazır değildim. An-

nem elimi daha güçlü sıktı. Belki de aynı anda, aynı umarsız korkuyu yaşayıp kaçmaya çalışıyorduk.

III

Abim Tülay'ı evine bırakarak hastaneye döndüğünde beni aramıştı. Beyin cerrahisi yataklı servisini tarif edip onun gelişini koridorda bekledim. Annem, babamın başındaydı, ama onu orada uzun zaman yalnız bırakmak içime sinmiyordu. Yine de böylesine zavalı oluşuna yıllarca kızmışken, kendimi ilk kez ona şefkat duyarken buldum. Öte yandan annemin bu durumla baş edecek yapıda olmadığını bildiğim için abimle bir plan yapmaya karar verdim. İpleri abimin eline vermek istiyordum. Yorulmuştum, ama bu oturmakla, uzanmakla, hatta uyumakla geçebilecek bir yorgunluk değildi. Dahası babamın dönüşünü uykusuz beklemek istiyordum. Uyandığı an yanında olup gözlerinin içine bakarak neler yaşadığını, geldiği yerin neresi olduğunu sorduğumu hayal ediyordum. Abimin kontrolünde olmasını istediğim kısmıysa, annemin hastaneden bir şekilde götürülmesiydi. Orada annemle bir arada olma düşüncesine bile katlanamıyordum. Abim de aynı şeyi düşünmüştü. Gelirken hastaneye çok yakın bir otele uğrayıp kalma olanağını araştırmıştı. Abimin kestirmeden giden bu netliği, her zamanki gibi içimde ani bir ferahlamaya neden oldu. Bu sırada nöbetçi doktorla da konuştuk. Acil servisteki doktorla hemen hemen aynı şeyleri söyledi. Tahlillerde ciddi bir sorun görünmüyordu, küçük bir pıhtı öyle bir damardaydı ki varlığıyla yokluğu arasında bir fark yoktu, babamın henüz uyanmamış olmasını açıklayacak hiçbir bulguya rastlamamışlardı. Bu bilgileri anneme aktardık; kavrayıp kavrayamadığı belli olmuyordu. Yaşadıklarının üzerine eklenen yorgunluk, algısını iyice kapatmış olmalıydı. Babamın yanında bir süre daha üçümüz birlikte kaldıktan sonra abimle annemi otele gönderdim. Bütün ısrarlarına karşın ne o gece ne de daha sonrakilerde hastaneden uzun süre ayrılmayı kabul ettim. Yal-

nızca kısacık molalar için nöbet değişimi yapıyor, otele gidip duş alarak lobide bir sade kahve içerek kendime geliyordum. Bu anlar, sonrasındaki dayanma gücümü artıran bir ayine dönüşmüştü. Muğla'daki hafta sonu tatilinden İzmir'e, okuluma döndüğümde girmem gereken yalnızca iki tane final sınavım vardı; sonra okulum bitiyordu. Böyle düşünmek normal midir bilmiyorum, ama babamın ağaçtan düşme zamanlaması olabileceklerin en iyisiydi. Mazeret bildirip sınava daha sonra girebilecek, kaybım olmadan mezun olabilecektim.

Okulu bitirdiğimde yeni bir hayat başlayacaktı. Hayalini kurduğumdan, rüyalarımdaya gördüğümünden çok farklı olsa da başım dikti. Görkem, biz hastanedeyken beni birkaç kez aramıştı, ama telefonu açmamıştım. Bir kez de otelden dönerken hastane bahçesinde ona benzeyen birini görmüş, görmezden gelerek hızla içeri girmiştım. Kendince her zaman haklıydı. Abartan, anlamak istemeyen, üstelik iflah olmaz bir hayalperest olan, yüksek beklentilerle onu zorlayan hep bendim. Bazen ima ederek bazen açıkça söylerdi. Bunun dışında da eleştirmesi eksik olmazdı. Oysa ben, Görkem'e duyduğum hayranlıkla ona toz konduramaz, söylediklerini kutsal doğrular sayardım. Babamın bizi sevgisiyle boğduğunu bana ilk söyleyen Görkem'di. Okulumu bitirir bitirmez Görkem'le evlenebilmemiz için onun babamla bir an önce tanışmasını istiyordum. 'Eczaneyi bizim mahallede açsak ne olur sanki?' diyecek olduğumda çıldırmış, ardından hızla kendini toparlayıp "Güzelim ben ne diyorum, sen ne diyorsun? Bizim bir yolunu bulup onlardan olabildiğince uzağa kaçmamız gerekiyor. Beni küçümsemesini, prensesini kulesinden kaçırmayayım diye beni içgüveyi almaya bile razı olmasını ancak yeterince güçlenerek önleyebilirim." demişti. İlk anda onun bu kararlılığından etkilenmişim. Söylediklerinin işaretlerini toplamak üzere, babamla ilişkimin ayrıntılarında Görkem'le birlikte gezindiğimizi anımsıyorum. Anılarımı, yargılarında ne kadar haklı olduğunu göstermek için yorumluyordu. Sonuçta geçmişimi başka bir bi-

linçle değerlendirmeye başladım. Küçüklüğümden beri kahramanım olan babamın yerini seve seve Görkem'e verdim. Bir gün "Bizi hiç birlikte görmemişken nasıl bu kadar doğru saptamalar yapabiliyor-sun?" soruma verdiği yanıtı o an için anlayamamıştım: Tahakküm kurmaktan beslenen ebeveynleri sandığından iyi tanırım.

Bir keresinde babama çıtlattım; 'benimle ilgilenen bir erkek olabilir' diye oldukça yumuşatarak... Babam saçımı okşadı ve "Sana ilgi duymayacak erkek olabilir mi bu yeryüzünde? Böyle özel bir şansı kim kaçırmak ister? Burada iş, sana ve elbette bana düşüyor. İnce elemeli, sık dokumalıyız. Gönlüm kaydı diyorsan, söyle gelsin, niyetini anlatsın. Ben de deneyim terazimde tartayım. Uygun mu değil mi söyleyeyim sana." dedi. Koşarak Görkem'e gittim. Babamın beklediğimden çok daha ılımlı yaklaştığını söyledim. Bu kez karşı atak sırası Görkem'e geçmişti. "Cümle aralarını okusana, sevgilim? Baban kararın yalnızca kendisinde olduğunu çok net ifade etmiş. Gelsin ve alsın boyunun ölçüsünü, diyor. Gözümün önünde şöyle bir sahne canlanıyor: İlk soru 'ne iş yapıyorsunuz, delikanlı?' olacak ve ben geçen yıl mimar oldum, büromu açmayı istiyorum, diyeceğim. Tek hamlede mat!" dedi. Ona "Bu bir strateji oyunu değil, söz konusu olan kızının mutluluğu; bunu görebileceğini, dahası onu ikna edebileceğimi düşünüyorum," diye yanıt verdim. Ancak bunları çok da kendinden emin söyleyememiş olabilirim. Görkem kaçmayı yeğledi, "Zamanımız var; bak önümüzde koca bir ömür..." diyerek konuşmayı noktaladı. Ancak babama konuyu açmamın ardından onunla tanışmaya gelen kimsenin olmamasının sorun yaratacağını sonradan fark ettik. Bu durumda, yeni bir girişim için beklemek, arayı soğutmak gerekiyordu. Babam konuyu hiç açmadı. Zaten altı ay sonra yaşadıklarımız, bu konuşmaların hepsini önemsizleştirdi. Babamın sağlık durumu ve bizim Görkem'le kopmamız... İkisine de o günlerde en ufak bir ihtimal vermezdim.

IV

Babam üç günlük deliksiz uykusundan birden bire uyandı. Bu süre içinde ara ara bazı muayeneler ve tetkikler yapıyordu, ama bize yeni bir bilgi iletilmiyordu. Sorun saptanamadığı için belli bir tedavi de verilmiyordu. Sorduğumuzda ‘müşahede altında tutulduğunu’ söylüyorlardı. Bir şekilde işe yaradı. Hiçbir şey olmamış gibi uyanıveren babam, geçen zamanda neler yaşadığını öğrenmek için meraktan çıldırdığımız sorularımızın hepsini yanıtsız bıraktı. En son olarak anımsadığı olay, annemin yanına yatmak için televizyonun karşısından kalkmasıydı. Karmaşık duygular içindeydim; bir yandan kavuşmanın paha biçilmez sevinci öte yandan bilinmezliğin hayal kırıklığı... Doktoru, babama kontrole gelmesini tembihledi. Sorulardan kurtulmak için başka testler planlıyor olmalıydı. Ayrıca belleğin yavaş geri gelme olasılığına karşı, belli bir sürenin geçmesini beklemek gerektiğini söylüyordu. Taburculuk lafını duyar duymaz eşyaları toparlamaya başladık Farkında olmadan hasta ve otel odalarımıza epeyce yerleşmişiz. Bir saat geçmeden abimin arabasıyla Datça’ya doğru yola çıkmıştık. Yolda kimsenin ağzını bıçak açmadı. Neyse ki abim, kısa ya da uzun bütün yollarda radyoyu açardı. Yoksa sessizlik aramızda somut duvarlar örebilecekti. Müziğin ya da sohbetin ne olduğu önemli değildi; ses olması yeterliydi. Hatta hiç hoşlanmasam da bu kez, gürültülü, müziktense söze boğulmuş şarkıların laf kalabalığı yapması bana iyi bile gelmişti. Annem ön yolcu koltuğunda oturuyordu. Babam arkada benim dizlerime yatmıştı. Dağ gibi adam, gözüme çocuk gibi görünüyordu. Yol boyu bir saniye bile uyumadı, sonraki birkaç gün de...

Daha eve girmemişken, babamı sarsmadan arabadan indirmeye çalışırken Ercan Amca ve eşi Esen Teyze yanımıza geldi. Sanki pencerede bizi bekliyorlardı. Sonradan öğrendim ki annem hastanede kaldığımız sürece Esen Teyze ile sık sık konuşup onu durumumuzdan haberdar etmiş. Ben bu kadar yakın olduklarını bilmiyordum. Annem yola çıktığımızı söyleyince hemen yiyecek bir şeyler

hazırlamışlar. Bizi evlerine davet ettiler. Hepimiz aynı anda itiraz ettik. Diğerlerinin aklından geçen neydi bilmiyorum, ama ben, babamı Ercan Amcaların bahçesinden, özellikle ceviz ağacından bir süre uzak tutmamız gerektiği hissine kapılmışım. “O zaman,” dedi Esen Teyze, “yemekleri size taşıyalım.” Bu öneriye ses çıkaramadık. Ben nasıl geçiştirebileceğimi düşünüyordum, bizimkileri durduran neydi hiçbir fikrim yok.

Sükût ikrardan gelir diye düşünmüş olacaklar ki komşularımız hızla evlerine doğru yöneldiler. Biraz sonra da her birinin elinde ikişer kap yemek olmak üzere hemen arkamızdan bizim eve girdiler. Yanlarında eli boş bir genç erkek vardı. Yemek masasının çevresinde herkes bir sandalye seçip oturdu. Yemek kapları masanın ortasına konmuştu. Ben mutfağa yöneldim. Bir yandan da o an için en son gereksinim duyduğumuz şeyin kalabalıkla yemek yemek olduğunu düşünüyordum. Evin kızı olarak tabak, çatal-kaşık, su bardağını kişi sayısına göre bir tepsiye koyup yemek masasının olduğu salona taşımak zorundaydım. Birkaç tur yaparak masanın eksiklerini tamamlamışım ki ekmek olmadığını fark ettim. Sesimi çıkarmadan bozuk para alıp dışarı çıktım. Mahalle fırınından aldığım sıcacık ekmekle eve dönerken bilinç dışı bir hareketle ekmeğin sivri köşesini koparıp yemeye başlamışım. Fark ettiğimde hem utandım hem de çocukluğumun en çok rahatlatan bu kaçamağının rastlantı olmadığını düşündüm.

Kapıdan girdiğimde ilk andaki gerginliğim kalmamıştı. Artık ben de masada yerimi alabilirdim. Geçmiş olsun dilekleri, neler yaşadığını anlamaya çalışan sorular, yanıtları doyurucu bulmayarak farklı şekillerde yeniden sormalar, bu birkaç günde evin oralarda olanları özetlemeler... Daha çok konuklarımızın konuştuğu zoraki bir sohbet oluyordu. Bu sırada öğrendik ki yanlarında gelen kişi, oğulları Tanermiş.

V

Yaşam, ağaçtan düşme parantezini, neden açtı ve kapattı diye son zamanlarda çok fazla düşünüyorum. Bir filmde izleyen, bir kitapta okuyan ‘bu kadar abartı da fazla kaçmış doğrusu. Yazan iyi uçmuş’ diye eleştirir. Ben dâhil, böyle yapacağımıza bahse girerim. Parantezin arasını anlatmaya hevesim yok. Belki özet geçebilirim. Kilometre taşlarından söz edip sonuca bağlayabilirim. Taner o gün karşıma çıktıktan sonra birkaç gün babamın sağlığı ile ilgili yanımızda oldu. Anne ve babasıyla beraber... Ben fakülteyle konuşmuş, babamın hastalık durumunu belgeleyerek bütünleme sınavına telifi sınavı olarak girmeyi ayarlamıştım. Bu durumda bütünlemeye kalma olasılığım ortadan kalkmış olsa da bana da en uygun çözüm bulunmuştu. İzmir’e gitmeme bir ay vardı ve bu süre her şey için yeterliydi. Her şey derken, sınava çalışmama, zor zamanlarında ailemin yanında olmaya, Görkem’in yokluğuna alışmama, yaşamımı yeniden yoluna koymama yeterli olduğunu kastediyordum.

Bu arada babam, o gece olanları yavaş yavaş anımsamaya başladı. Başkalarının yanımızda olmadığı anlarda bana anlattıkları şaşırtan, kızdıran, kaygılandıran şeylerdi. Böylece ceviz ağacının gizemi, en azından babamla ikimiz için çözüldü. Kimseye bir şey söylememeye karar verdik. Babam, dedesinin diktiği o ağacın büyük emek verip bağlandığı bahçesinin sınırları dışında kalmasını bir türlü hazmedemiyormuş. Aslında daha önce de çoğu gece gidip ağacın altında durup geçmişi düşünüyor ya da birkaç dal yukarı çıkıp yıldızlara yaprakların arasından bakmaya çalışıyormuş. O ağaca çıktığı zamanlar, köklerinin ağacınkiyle birleştiğini, böylece dedesinin onu affetmesi için bir fırsat yakaladığını hayal ediyormuş. Onca aile büyüğü içinde en yakın olduğunun dedesi olması boşuna değilmiş. Kurtarmak için hiçbir şey yapamadan kaybetmiş dedesini. Bir saat içinde, bütün aksiliklerin arka arkaya yaşandığı bu bir ömür gibi gelen zamanda, gözlerinin önünde ölmesinin yarattığı çaresizlik ve suçluluk duygularını yıllardır içinden atamamış. Kendine öfke-

si yalnızca o ağaçla bütünleştiği zamanlarda yatışıyormuş. Bunları kimseye anlatamayacağını düşündüğünden geç saatlerde, karanlığın koyusunda bu şifaya, sonunda neredeyse canına mâl olacak buluşmalara koşuyormuş. Babam bunları anlattığında yadırgamadan, yargılamadan anlayabildim. Aslında bana biraz mistik, çokça psikanalitik, aslında tuhaf da gelen bu buluşmaların babam için anlamı çok açıktı. Hem hayatta kalmasına hem bunları anımsayabilmesine içten içe seviniyordum. Paylaştığımız bu sır ile birlikte babamla bağımız daha da güçlenmişti. Babam yeniden kahramanım olmuştu. Öte yandan onu yarasıyla görmek, baba sevgime şefkati de eklemişti. Çekim alanında, sımsıkı saran sevgisinin kısılacında, ama bu kez gönüllü ve mutluydum. Kendini bırakışın verdiği huzur da cabası...

Parantezin içi, demiştim; tamamlayamadım. Taner ile altı ay içinde evlendik. Şaşılacak bir yanı yoktu. Evin bir ferdi gibi sürekli bizde olmaya başlamıştı. Babamın yanında oturuyor, onun anlattıklarını dinliyordu. Babamın bayıldığı bir şeydi bu; asla itiraz etmeyen, suskun ve sadık dinleyici. Taner, sınav için İzmir'e benimle beraber geldi. Babamın arabasını almıştık. Öğrenci evimde kaldık. Bir yandan da eşyalarımı toplamış, arkadaşlarımla vedalaşmış oldum. İzmir'in en sevdiğim yerlerini Taner'le gezdim. Bunların çoğu Görkem'le gitmeyi alışkanlık hâline getirdiğimiz yerlerdi. Bir anlamda oraların anılarını siliyor ve yeniden kaydediyordum; artık benim için özel olmuyorlardı. Belki de yaşamıma giren iki erkeği birbiriyle uyumluyordum. Hangisinin nerede başlayıp nerede bittiği silikleşiyordu böylece. Görkem'le olan ilişkimde ona değil, hayalimde yarattığım sevgiliye tutulduğumu görmüştüm. Şimdi yanımda, hayallerin devamını yükleyecek bir başka kişi vardı.

İzmir'e bir kez de ablası ve eniştesini ziyarete gittik. Taner "Otele para vermeyelim şimdi," dediği için onlarda kalacaktık. Karı kocanın araları bozukmuş, sürekli kavga ediyorlardı. Kaçar gibi ayrılacaktı ki eniştesi bir fırsatını bulup beni yalnız yakaladı ve "Bu aileden koru kendini; yol yakınken kaç" deyiverdi. Neye uğradığımı

şasırdım, ama bir kez akışa kapılmışım ve akıntıya karşı yüzecek gücü kendimde bulamıyordum.

Balayından kaldığımız otelden ayrılırken “Ben arabaya gidiyorum, sen ödemeyi yapıp gelirsın” dediğinde, annesinin her gün bize yemek getirişini “Ama ben onunkilerden başka yemek yiye-mem” diye savunduğunda, erkek çocuk doğurmazsam ailesinin beni kabullenmeyeceğini yüzüme çarptığında, babamın benim için açtığı eczaneye isim olarak yeni soyadımı koymazsam sorun çıkacağını ima ettiğinde hep sustum. Bunlara benzer daha nicelerinde de... Eve dönme şansım olmadığını biliyordum. Babam kabul eder miydi, bilmiyordum. Bu evlilik nedeniyle mutluydu; hem ben mahalleden dışarı çıkmamışım hem iki bahçe arasındaki duvar yıkılmıştı. Ama ben, artık baba evi dâhil hiçbir yerde rahat nefes alamayacağımı hissediyordum. Evlere sığamayacağımı... Nasıl bir kaderdi bu? Gurbete gitmeden sılamdan olmuşum.

Aylar sonra bir gün eve alışılmadık bir saatte geldiğimde gözlerime inanmadım. Eczanede reçeteleri hazırlamaya dalmışken ocağı açık unutup unutmadığım kaygısı içime çöreklenmişti. Bir türlü rahatlayamayınca gidip bakayım, dedim. Ev hemen şuracık-taydı nasılsa... Taner duşa girmişti. Suyun ve hiç duymadığım bir türkünün sesi geliyordu. Mutfağı kontrol edip tam evden çıkmaya davrandığım sırada yatağımızın üzerinde tüylü bir şey gördüm. Kedi yavrusu mu girmiş içeri, diye telaşla oraya doğru yöneldim. Kıpırdamıyordu, cansızdı. Dehşetle yaklaştım. Ne olduğunu anlamaya çalıştım. Elime aldığım şey, bir peruktu. Çıglık atmışım. Taner duştan fırladı. Elimden peruğu kaptığı gibi alelacele başına yerleştirdi. Üste çıkmak için “Ne yapıyorsun sen?” diye bağırdı. Ben ancak “Bunu benden nasıl saklarsın?” diyebildim. Yanıtı tam Taner’e göreymi: İnsan durup dururken ‘bak, ben peruk kullanıyorum’ diyemez ya!

Bu evliliğin benim için bittiğini biliyordum. Bir yabancıyla aynı hayatı paylaşıyormuş gibi yapmak zor geliyordu. Bu işten nasıl

sıyrılacağımlı düşünürken karnımdaki kramplar acıyla kıvrılmama yol açıyordu. Yaşadıklarımı psikolojimi bozmuş, artık fiziksel olarak da zarar vermeye başlamıştı. Fazla zaman kaybetmeden, herkesi, tabii en başta babamı, ikna edecek bir gerekçe bulmalıydım. Öyle bir şey oldu ki hiçbirine gerek kalmadı. Bir gece annemin ‘yetişin dostlar’ çığlığıyla yataktan sıçradım. Akşam yemeğinden sonra, geç oldu diyerek Esen Teyzenin onlarda kalmamız için ısrar etmesine yine karşı koyamayıp onlarda kalmıştık. Hepimiz birden bahçeye fırladık. Arka verandanın ışığını açmamla aydınlanan bahçede, karnımı donduran bir sahne belirdi. Babam ceviz ağacının altında hareketsiz yatıyor, annem etrafında sağa sola koşturuyordu. Ercan Amca koşarak babamın nabzını kontrol etti. Eğilip soluğunu yokladı. Alnına, ellerine, ayaklarına elledi. Öylece hareketsiz duruyor, olanı biteni seyrediyordum. Telefona sarılıp ambulansı aramadığını fark ettiğimde derinlerden kopup gelen vahşii bir çığlığı geceye saldıml. İçindeki bütün öfke, hayal kırıklığı ve umarsızlıkla beraber... Sonrasını anımsamıyorum. Kendime geldiğimde bizim salondaki divanda uzanıyordum. Yanımda abim vardı, bileklerimi kolonyayla ovuyordu. Lavanta kokusu genzimi yaktığına göre, biraz da takıntılı şekilde epeydir bunu yapıyor olmalıydı. Doğrulamadım. O yüzüme doğru yaklaştı. Gitti mi, dedim, gözlerini evet anlamında yumdu. Yeniden bayılmışım.

O eve bir daha ne Taner’i ne de ailesini soktum. Avukatım boşanma davası açmadan anlaşmamı önerdi. İçimde bunun için gereken dinginlik yoktu. İstediiğim koşulları sıralayacak ve ben nasıl istiyorsam öyle boşanacaktım. Evdeki hesap mahkemeye uymadı; üstüne bir de nafaka ödemek zorunda kaldım. Çünkü Taner çalışmıyordu. Bir gün bile yemek yapmadığım için karılık görevlerimi yerine getirmemiş oluyordum. Vesaire vesaire... Dert etmedim; sonunda özgürdüm. Her anlamda... Babamı kaybettiğimi duyanlar taziyeye ziyaretine gelmek istiyorlardı. Annemin buna ihtiyacı olduğunun farkındaydım. Abim birkaç gün içinde Marmaris’e dönmüş,

ben de çalışmaya başlamıştım. Annem her gelenle ağlıyor, kendine acıyor ve biraz daha iyileşiyordu. Benim bu ortamlara girmeye niyetim yoktu. Babamla vedalaşmak için ne yapacağımı biliyordum. Bu kez gizli gizli ceviz ağacını ziyaret etme sırası bana gelmişti. Babamdan af dileyecek bir suçum olmadığına inanıyordum. Ancak onu affetmek için köklerine dokunmalıydım. Dolunayın olmadığı geceler bunun için biçilmiş kaftandı.

VI

Dün akşamüzeri, eczanenin kapısı açılırken çingırağı farklı çinladı. İç taraftaki bürodaydım. Merak ettim, ama bürodan çıkmadım. Sesleri dinledim. Gelenin kim olduğunu kalfayla konuşmasından çıkarmaya çalışacaktım. “Buyurun, nasıl yardımcı olabilirim?” sorusuna “Ceyda Hanımı görmek istemiştım. Sanırım burada değil” diye yanıt veren sesi öyle uzundur bekliyormuşum ki ben bile farkında değilmişim. Bu kez ayaklarım titrediği için yanlarına gide-medim. Kalfa kapıya gelip “Ceyda Abla, bir beyefendi sizi görmek istiyor” dediğinde bayılacağımı sandım; güçlkle sesimi buldum ve “gelıyorum” dedim. Biraz da o heyecanlansın diye ağırdan aldım. Eczanenin girişinde çakılıp kalmış hâlde beni beklediğini gördüm. Arkası dönüktü. Bana bakmasını sağlamak için adını seslenmeliydim. O adın bir kez daha dudaklarımdan döküleceğini hayal bile etmemiştim. Oysa son zamanlarda içimden yineleyip durur olmuşum. Tıkırtıyı duymuş olacak ki bana doğru döndü. Birbirimize baktık bir süre. Ağır adımlarla bana yaklaştı. Gözlerimiz kenetlenmişti. Ne yapacağımı bilemez hâldeydim. Ellerim büyümüş, nereye saklayacağımı bulamıyordum. Karşıma geldiğinde durmadı ve kollarını bana doladı. Başımı göğsüne yasladım. Yaşamımda eksik kalan bütün sarılmalar yerine ona sarıldım, ama ağlamadım. Hatta gülmeye başladım. Görkem de bana katıldı. Kahkahalarla gülüyorduk. Nedenini bilmeden... Acıları def edecek bir efsun niyetine...

VII

Günlüğüme yazdıklarımı uzun zaman sonra ilk kez okudum. Bazı yerleri ilk yaşandığı andaki kadar sarstı. Yaşadıklarım “anlat-sam roman olur” dedirtecek türden. Asla unutmam dediğim olaylar yalnızca bir tortu şeklinde kalıyor belleğimde; o da daha çok duygusuyla. Okurken yerine göre yeniden sarsılmam, heyecanlanmam, bazen ağlamam, o duyguyu yoğunluğuyla yaşamamın sonucu. Öte yandan çoğunlukla ‘iyi ki tarihe not düşmüşüm’ diye kendimi kutlamamın nedeni, olaylardan alınan dersi, çıkarılan sonucu, geleceğe taşınacak bilgeliği bir kez daha anımsamam.

Yazdıklarımı okurken, yaşananlar film şeridi gibi gözümün önünden geçti. Hepsine bir bütünlük içinde bakabildim. Olayların dışına çıkınca aralarındaki bağlantıları daha açık ve net seçebildim. Araya sıkışıp kalmış gizemli anlara bir kez daha şaşırdım. Bütün bunlarla birlikte algıyı açan bir seyir oldu. Görkem’le hayal ettiklerimizin değerini daha iyi anlamaya başladım. Öte yandan kırgınlıklarımı bütün içtenliğimle ifade etmem gerektiğini, olayların ben de yarattığı duygulara ve onların da sonuçlarına birlikte bakarak Görkem’in beni daha iyi anlamasını sağlayabileceğimi görüyordum. Yazdıklarımın oluşturan bir ayna tutuyordum elimde. Başka parantezlere gerek kalmaması için, daha doğrusu hayatımıza girecek parantezleri farklı okumayı başarmak için aynamı yanımdan hiç ayırmamaya kararlıydım.

Eczanenin üst katındaki evimde, üç duvarı kitaplıkla çevrili çalışma odamdayım. Buz gibi olmuş kış çayımı bir yudumda bitirip demliğindeki bitki karışımlarının mis kokusunu içime çektim. Cama vuran yağmur tanelerinin sesini dinledim. Okuduklarım üzerinde biraz daha düşündükten sonra kumaş kılıflı günlüğümü kapattım. Cevizden çalışma masamın üzerine koydum. Cilasız, masif cevizden, en doğal hâliyle sapasağlam duran masamın üzerinde kollarımı çaprazlayıp başımı kollarımın üzerine bıraktım. Kimse bilmeseydi

adalet yerini bulmuştı. Köklerim artık benimleydi ve dünyaya daha sağlam bağlanmamı sağlıyordu. Dallarımda, gereksinim duyduğum için değil, benimle birlikte mutlu ve huzurlu yaşamak için gelenlere yetecek kadar yer vardı. Saate bakınca telaşla ayağa fırladım. Ceviz sandalyeyi yavaşça iterek masa ve sandalyemi derli toplu bir arada bıraktım.

Birlikte ilk yılbaşımızı kutlamak için Görkem'i bekletmemeliyim.

O ŞARKI

İlk kez böyle bir deneyim yaşamıştım. Duygu çeşitliliğine adanmış bir ömrün en değerli parçalarından biri olarak koleksiyonda yerini aldı. Başlangıcından itibaren, yaşamımda farklı bir yeri olacağı, hatta uzun sürmeyeceği bile belliydi. Yine de geri durmadım; yaşanacak ne varsa büyük bir iştahla tüketmeye hazırdım. Bu da ilk kez oluyordu.

Sıradan bir karşılaşmaydı. Gittiğim yere benden önce gelmiş. Ofisin sahibi arkadaşımın bir konuğu varmış. Beni biraz bekleceklermiş. Onun oturduğu odada bekleyebilirmişim. Burası konuk odasıymış. On dakika orada oturup arkadaşımın beni çağırmasını bekledim. Odada yalnızca ikimiz vardık. Birbirimize gündelik birkaç tümce söyledik. Hepsi o kadardı. En azından o an için.

Dikkatimi neyin çektiğini bilmiyorum. Ama ertesi sabah uyandığımda, gördüğüm rüyayı çok net anımsıyordum. Rüya boyunca sürekli onunla konuşmuştum. Konuları bilmiyorum, zaten rüyaydı. Mantık aranmayacak şeylerdir, deyip geçtim. Yoksa bilinçaltımı deşmem gerekecekti ve buna hiç niyetim yoktu. Uyandığımda, bu sohbetten geriye kalan duygunun içimi kapladığını fark ettim. Keyfi halen sürüyordu. Bu da bana yetti.

Bir süre daha buralarda olacağını ilk karşılaşmamızda öğrenmiştim. Ortak arkadaşımıza bir konuda yardım ediyormuş. Rüyanın da etkisiyle o gün bir gerekçe yaratıp onunla karşılaştığımız yere

gittim. Gidişim için kendime öylesine bir neden uydurmuş olsam da onu görür görmez ne istediğimi sakınmasız açıklayıverdim: Konuşmamız gerek! Şaşırmadı. Yaşananları sonradan düşündüğümde bunu fark edecek, hatta bir işaret sayacaktım. Onun da hazır olduğuna ilişkin bir işaret...

Uzun süre ve durmaksızın konuşmamız, odadaki yeni kişinin dikkatini çekti. Sorduğu için biliyorum: “Birbirinizi hiç tanımıyor-ken nereden buldunuz onca lafı?” Belki de tanımadığımızdan, diye yanıt verdim. Buna ben de inanmış göründüm.

Dış görünüşünü ayrıntılı inceleme olanağım olmamıştı. İlk karşılaşmamızda ne düşündüğümü anımsamıyorum. İkincisinde de kendimi konuşmaya öylesine kaptırmıştım ki bu aklıma gelmemişti. Güçlü ve sağlıklı görünüyordu. Gözleri nasıldı tanımlamam zor. Ne olmadıklarını söyleyebilirim yalnızca. Çekik değillerdi, büyük de değil. Küçük, kısık, birbirine yakın ya da şehla değillerdi. Konuşmamız sırasında bakışları beni çok etkilemişti. Sanki en derini görebiliyordu. Gözlerimin sınırından devam edip içimde dolaştığını hissediyordum.

Çekingendi. Yine de konuşmayı sürdüren yalnızca ben değildim. Anlattıklarına karşılık aldığım gibi, anlattıkları ilgimi çekmişti. Bu, hem verişti hem de alış. Bendeki bağı güçlendiren sanırım bu karşılıklılık duygusu olmuştu. Sohbetin keyfi ikimizi de sarmıştı.

Daha önce, yeni tanıştığım bir insana karşı bu denli güçlü hem de ilk görüşten itibaren bir çekim hissetmemiştim. Karşı koymayı aklımdan bile geçirmedim. Öylesine doğaldı ve asla kaçılmazdı. Kendimi bıraktım. Bu kayıtsız şartsız teslimiyet, hikâyenin sonuna dek sürdü. Evet, hikâyemiz sona erdi. Yine de yaşananları anlatmaya gereksinim duyuyorum. Aslında anlamaya ve anlamlandırmaya bir gereksinim bu.

İkinci karşılaşmamızda konuşulan konular, ortak ilgi alanları üzerinden birkaç bağlantı doğurdu. Devamının getirilmesi gereken ortak tasarılarımız vardı artık. Bu nedenle adresler alındı, verildi. Görüşmek üzere, denildi. İlk paylaşımlar, elektronik posta mesajları ile başladı. Bunlar, ayrıntılı mektuplar şeklindeydi. Başkalarının kısa kısa mesajlarına inat, uzun uzun yazmayı özlemiş iki insan olarak birbirimize heyecanla bu mektupları gönderdik. Yazarken ayrı coşkuluydum, ondan gelecek yanıtı yerimde duramaz hâlde bekliyordum. Yaşamıma kattığı rengin çok özel olduğunu söyleyebilirim. Yine geriye bakıp üzerinde düşündüğümde fark ettim ki onun fikirleri ulaşıyordu bana; duyguları değil...

Birbirimizi bu mektuplarla tanıdık. Bir de oyun bulmuştuk. Zihinde yaşatılan paylaşımlar... Öylesine özel bir deneyimdi ki gerçek yaşamı bırakıp orada devam edebilirdim. Araba kullanırken yandaki koltukta onun oturduğunu hissedebiliyordum. Bu düş gücüyle yaratılan bir sahne olsa da zaman zaman gerçek olduğundan kuşku duymayacağım anlar da yaşıyordum. Bir keresinde sağ kolumun üst kısmında bir baskı hissettim. Bir el oradan tutmuş, hafifçe sıkıyormuş gibi. Orada bir sıcaklık da oldu sonrasında, halka tarzında. Düşünceyle yarattığım sahnede, arabanın yan koltuğunda otururken hafifçe bana dönmüş ve sağ eli ile sağ kolumun tam orasından tutmuştu. Düşsel görüntü kayboluverdi, ama sıcaklık bir süre devam etti.

En çok yolculuklarıma eşlik ediyordu. Günün en yalnız zamanları onlar diye belki. Ayrıca o anlarda her tür duygusal uyarandan arınmış olarak, zihnimde canlı bir sahne yaratabilmeye açık oluyordum. Trafikte bunu başarıyor olmam şaşırtıcıydı. Aslında arabayı son derece dikkatli sürüyordum. Nasıl ki gerçekte yanımda biri varken onunla söyleşmek sorun yaratmıyorsa, onun gerçek olmayan eşliği de öylesine güvenliydi.

Bir akşam eve dönerken öndeki arabanın dikiz aynasında onun

gözleriyle karşılaştım. Hemen ardından arabanın plakası dikkatimi çekti. Çocukluğumdan beri bu oyunu oynarım. Yurtdışına ait bir plakaydı. Baştaki iki harf onun adının ve soyadının ilk harfleriydi. Heyecanlandım. Hızlanıp öndeki arabayı geçtim ve bu kez dikiz aynasından arabayı gözlüyordum. Sonra o beni geçti. Biraz daha hızlandım. Tam geçmek üzereydim ki bir ses duydum: “Bu yarış değil, güzelim, yalnızca eve sorunsuz vardığından emin olmak istedim.” Sesi duyduğuma yemin edebilirim. Yavaşladım. Öndeki arabanın dönüş sinyallerini izledim; benim eve gidiş yoluma uygundu. Arkasından gitmeyi sürdürdüm. En son anda o bir U dönüşü yapıp geldiğimiz yoldan girmeye koyuldu ve ben sağa dönüp yoluma devam ettim. Biraz sonra evimin önünde park ettim. Çocukça bir sevinçle arabadan indim. Bir üst aşamaya geçmiş gibi hissettim; zihnim artık oyunları renklendiriyordu.

Mektuplarımda bu anları ona da anlattım. Bazılarını birkaç kez anlattırdı. Ayrıntıları sorularıyla açtı. En çok da kolumda hissettiğim sıcaklıkla, dikiz aynasında gözlerini gördüğümü söylememle ilgilendi. Düşlemek neyse de bunun duyuşsal bir yansıması olması ilgisini çekmişti. O söyleyince fark ettim. Gerçekten de yaşadığım çok ayrıcalıklı bir durum gibi gelmeye başladı. Bu arada iş için başka bir şehre gitmesi gerekti, ama yazışmalarımız hız kesmeden sürüyordu.

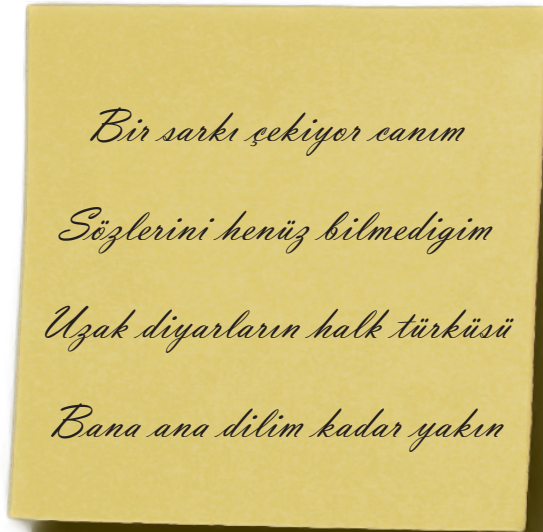
En baştaki iki kereden sonra hiç görüşmedik. Ama düşler boyunca beraberdik. Balkonumda birlikte çay içip söyleşiyorduk. Film izlerken elimi tutuyordu. İşyerime gittiğimde kapıda beni bekler buluyordum ve odama dek birlikte yürüyorduk. Bir keresinde akşam yemeği için dostlarımla gittiğim restoranda, yanımdaki sandalyede sessizce oturup arada bana gülümseyerek gecemi güzelleştirmişti. Bunları ona da mektuplarda anlatıyordum. Hoşuna gittiğini söylüyordu. Mutlu olmamdan dolayı mutluluk duyduğunu ekliyordu.

Döndüğü akşam bütün cesaretimi toplayıp mektubumun en sonuna “Bu gece bana gelmeni bekleyeceğim” yazdım. Uzunca bir

süre yanıt gelmedi. Oysa arka arkaya gönderilen mektuplar sayesinde yazışmamız neredeyse konuşma havasındaydı. Telaşlandım. Ona, benim için anlamı kadar riski de büyük olan bir çağrı yapıyordum. Öncesinde paylaştıklarımızla ikimiz de bu aşamaya hazır olduğumuzu birbirimize hissettirmiştik. Belki de bana öyle gelmişti. Yüzyıl gibi gelen sessizlikten sonra, ben uzun açıklamalarla dolu bir mektup bekliyorken yalnızca “Bir kalp daha kırmak istemiyorum.” yazısı ekranıma düştü.

Bağlanmaktan korktuğunu, oyuna hazır olup da iş ilişkisine döndüğünde hevesinin geçtiğini anlayıvermişim. Daha önceki ilişkilerinde kalp kıran tarafın o olmasının başka açıklaması yoktu. Aslında beni en çok, o âna dek yaşadığımızı bir ilişki olarak görmemiş olması kırdı.

Başka nasıl bir son bekliyordum, bilmiyorum. Bir oyun olarak başlamıştı. Ben kendimi ondan fazla kaptırmışım. Bir dünya kurmuşum. İçinde mutlu olmuşum. Oyunları ona anlatıyor olmam, benim gözümde onu da bir oyuncu haline getirmişti. Şimdi ise onu oyunbozan olarak görüyordum. Mızıkçılıkla suçlayabilsem, belki bir başıma kalmayı daha kolay kabullenebilirdim. Oysa sonradan

fark ettim ki yaşananların hepsi benim algılarım üzerine kuruluydu.

Baştan beri bu oyunun tek taraflılığını görmezden gelsem de sanırım bilinçaltım her zaman farkındaydı. Kızılmaktan yorulana dek kendime kızdım. Sonra bağışladım; kendimde keşfettiğim yeni gücün hatırına: Düş gücümün... Bana oyun oynamayı öğreten, sevdiiren bu güce, özgür bıraktığım benliğime sıkı sıkı sarıldım. En iyi oyun arkadaşımın aslında kim olduğunu da böylece öğrenmiştim.

Yazışmalarımızın başlarında yazdığım şiir, bilgisayar ekranının kıyısına iliştirdiğim bir kâğıtta duruyordu. Bir kez daha okudum:

O şarkıyı dinlediğimi sanırken birdenbire sessizliğin ortasında kalmıştım.

En başından başlayarak yaşadıklarımızı düşündüm. Sonra boş bir sayfa açıp onları da yazdım.

Avucunda titreyen bir kuşu

Sevmeye çalıştın mı hiç?

Sen okşamak istedikçe

Tedirgin tüyleri titreyen,

Ürkek soluk alış verişi

Sen öptükçe sıklaşan,

Göğsünde dolaştıkça parmakların

Kanadı yarım açık; kaçma ânını kollayan,

Kulağı kırışte, seste

Sevgi sözlerini duymayan.

Sana konmamış bir serçeyi

Sevmeyi denedin mi hiç?

Deneme...

Ürkersin sonunda,

Gözlerinde yansıyan senden.

Şiirle başlayan, şiirle bitti. Bu ikisi arasında, oyunu ve oyunlarımın sürmesi için kimsenin varlığına gereksinim duymadığımı öğrenmişim.

Şiiri koydum başucuna. Uyuyordu. Huzurlu görünüyordu. Uyandırmaktan korkarak sessizce yanına uzandım.

BİRBİRİNE GEÇ KALMAK

“Öylesine içime almışım ki hem seni hem birlikte yaşadıklarımızı, an an, anı anı, iyi ki yoksun diyorum ardından. Seni dışımda görmeye dayanamazdım. Arayıp sormuyorum, görmeye gelmiyorum. Sensizliğe alışmalıyım. Ayrılığı ben istedim, sürdürmeliyim.” Adam bunları kendi kendine yineleyip duruyordu. Aslında konuştuğu, bir süre önce terk ettiği kadının hayalidi.

Ayrılmaları gürültülü patırtılı olmamıştı. Hatta görünüşte ortak kararlarıydı. Taraflardan birinin istemesi başlamaya yetmez de bitirmeye yeter ya, işte öyle olmuştu. Yine de sevdanın tadı her iki damakta da kalmış olmalıydı.

Adam, o günün başında bunun son görüşmeleri olacağını biliyordu. Günlerdir tasarlıyordu. Kadını kırmaktan korktuğu için buna ilişkin hiç bir ipucu vermemişti. Diğer yandan ayrılık kararını akla yatkınlaştıracak bir gerekçeyi çok uğraşmasına karşın bulamamıştı. Bunu başarsa işi çok kolaylaşacaktı. İyi giden bir ilişkiden sorun çıkarmak, buna kendinden başka bir de karşısındakini inandırmak zorundaydı. İş zordu. Zaten başaramadı. Olabildiğince yüzeysel konuşup açıklamasız bir «bitti artık» diyebildi yalnızca. Tam bir gözü karalıkla... Bitmiş miydi gerçekten? Derinlere inip sorgulasa, belki de kadını başlangıçtakinden daha fazla sevdiği ortaya çıkacaktı. Ama o, kararımı verdim, diyerek kesip atmayı yeğlemişti.

Ayrılık konuşmasını yapmaktan çok korkmuştu adam. İnsanın insandan korkusu yüzünden değil... Kadın bağıırıp çağırmasdı. Yaşanmış güzellikleri yıkarcasına sorun yaratmasdı. Adam çok iyi biliyordu ki bırakıp gideceğini söylediğinde, kadın sesini çıkarmadan bırakılıp kalacaktı. Adamın yaşadığı, insanın sevgiden korkusuydu.

Adam ne zaman kadını kırsa sessiz bir duvarla karşılaşmıştı. Kırıldığıının izleri, ancak her şey yoluna girdiğinde, o da en silik haliyle belirirdi. Kadının sevmekten anladığı buydu. Coşku anlarında eşsiz tepkiler verirdi; adamın bir anlık duyarlılığını anlarca coşkuyla kutlardı. Belki de kadının kırılıp incinmeye karşı kalkanıydı sevgi. Adam, bir yandan bunları kadının özgünlüğü olarak algıırken bir yandan da ona ayak uyduramamanın korkusunu yüreğine dolduruyordu. Karşısındakinin duygu yoğunluğuna erişemediğini, yemedikçe de içinde coşkunun eksildiğini düşünüyordu. Adam artık sevginin seçkinliğini yaşayamıyordu; boğuluyordu, tükeniyordu. Sorunlar gözünde büyüyordu, asla çözülemez oluyordu. İlişkisi yok oluyordu. Adamın yaşadığı, insanın yoğun duygulardan korkusuydu. Sanki böylesi çok sevmekten korkuyordu. Ne pahasına olursa olsun bu yaşadıklarından kurtulmak, uyarısız kalmak, pervasız ve yalnız kendisiyle olmak istiyordu. O anda en son isteyeceği, bu sevgiye emek vermektir.

İlişkileri oldu bittiye geldi.

İlişkileri bitti.

En azından bir süre böyle olduğunu sandılar. Yine de adamın içinde dinginlik yoktu, kıvrınma sürüyordu. Kıvrınmasına yol açan, özlem miydi, yoksa alışkanlıklara son verişinin keskinliği mi? Aradaki çizgiyi çizemiyordu.

Kadın da kıvranıyordu. Onun gerekçesi belliydi. Kendince kusursuzluğu aramıştı. Hoşgörü dolu bir eşin kusursuzluğuna inanmıştı. Elbette içi kabarırdı, kimi zaman keyfi kaçırdı. O anda sessiz bir liman oluverirdi. Sanırdı ki çalkantıyı durdurabilecek, çok sevdiği o gemi için limana yanaşmanın çağrışımı olabilecek. Olamadı. Geminin açıkta, dalgaların koynunda kalışını, boğulmamak için çırpındığını sezemedi. Kendini sürekli bunun için suçluyordu. Diğer yandan asıl hatasını göremiyordu. Kırıldığında söyleyebilmeliydi, can sıkıntısını karşısındakine duyurmalıydı. İnsanlar, pürüzsüz yüzeylerde kayardı, tutunamazdı. Kadın, olup bitenlerden sonra, yine de başka türlü davranamayacağını düşünüyordu. Sevmek, onda her sorunun çözümüydü. Adama yetmemesi kimsenin suçu değildi. Kıvrandı durdu kadın. Sevgiyi yitirdikten sonra bir süre ellerine bakamadı.

Kadının içi, birden umutla doluyordu. Adam yine gelecekti, aklından çıkmayan sıcaklığıyla ona dönecekti. O da adamın geldiği yöne dizginsiz duygularla koşacaktı. Ayrılarken geçmemiş gibi davranarak birlikte zamanı çıldırtacaklardı. Kadın, kolları hiç çözülmemiş gibi adamın boynunda kenetli dururken fısıldayacaktı: “Benim için her şeysin.”

Umutlar boyunca adam kadının yanındaydı. Ama içindeki umut birden soluyordu. Kadın, umutsuzlukta çok üşüyordu.

Adam yatıştı. Ayrılmadan önce sık sık gittikleri parkta anladı bunu. O ana dek düşünmekten kaçmıştı. Özgürlük olduğunu sanarak sarıldığı duyguyu bir kenara bıraktı. Yine iki kavağın arasındaki banka gitti. Bir süre kavak yapraklarının fısıltılarını dinledi. Bunu yapmayı ne çok sevdiklerini anımsadı. Yalnızlığıyla tanıştı. Bankta yanının boş olduğunu ve sımsıkı yumulu avuçlarını kucağına boş koyduğunu, yaşamındaki boşluktan önce gördü.

Yalnızlığı sevmeydi. Kalabalık yapsınlar diye yanına düşlerini çağırırdı. O düşlerde yine aynı parkta, yine kadınla el eleydi. Olanlardan, buluşmalarına dek yaptıklarından konuşuyorlardı. Kadın cıvıl cıvıl bir şeyler anlatırken adam kadını kalbi çarparak, ama ona belli etmeksizin seyrediyordu. Bir yandan da bu denli özel bir insanı yitirmek istemediğini düşünüyordu. İçinde ilk günlerin coşkusu canlanmıştı. Tükettiğini söylediği o eşsiz coşku yeniden için ısıtmaya başlamıştı. Gitme zamanı yaklaştıkça ikisinin de boğazında bir şeyler düğümleniyordu. Kaçamak bakışları bırakıyorlardı. Artık zamanı göz göze geçiriyorlardı. Birbirini tamamlayan sözlerle, karşılaştıkları için ne kadar şanslı olduklarından söz ediyorlardı. Sevgi, ama gerçek sevgi, kolay ele geçmiyordu. Kadın, gitmeden son kez adama baktığında, yeniden geleceğini söylemeden gözleriyle duyuruyordu ve adam duyuruyordu söylemeden, bekleyeceğini. Düşleri birden bire sonlandığında, adam kendine kızgınlığına döndü. Sevgiden şımarmış olmasını bir türlü bağışlayamıyordu.

Adam parktan ayrıldıktan kısa bir süre sonra, o banka başka bir gölge düştü. İki kavağın arası, bu kez kadının içindeki boşlukla doldu.

Birlikte gitmeyi tasarladıkları film gösterimdeydi. Sokaklarda dolaşırken film afişlerinin önünde dakikalarca durur, film sahnelerinden alıntılanan fotoğraflara bakar, birini bile beğenseler, kendilerinden bir iz bulsalar hemen sinema salonuna girerlerdi. O filmin konusunu, eleştirisini birlikte okumuş ve kesinlikle görmeleri gerektiğine karar vermişlerdi. Ayrılmadan önce filmi birlikte izleme fırsatı bulamamış, ayrı ayrı gitmeyi de istememişlerdi.

Kadın, ilk seansları yeğlerdi. Gece boyu sessizlikte dinlenmiş sinema salonlarına ilk giren olmayı severdi. Adamsa, günü koşturmacayla geçirdikten sonra, yorgunluğunu bir sinema salonunda gidermek isterdi. Sonunda gecenin geldiğini bilmenin huzuruyla... Bir keresinde birbirlerinden ne denli farklı olduklarını kanıtlamak için adam, bu farklı seçimlerini kadına karşı kullanmıştı.

Parktan ayrıldıktan sonra ayakları adamı sinemaya sürükledi. Günün erken bir saatiydi. Dinginlik arıyordu; özel kıldıkları filmde ve kadının seçimi olan seansta... Film bittiğinde belleğinde tek sahnesi kalmamıştı. Ne de olsa artık, paylaşacağı ya da yorumlayacağı kimsesi yoktu. Kadınsa, aynı gün, ama son seansta o filmi izledi; daha doğrusu izler gibi yaptı. Yine gecikmeyle...

İlk adımın atılması yakındı. Duygular iyice sıkıştırmaya başlamış, bu ilk adım için destek vermeye başlamıştı. Ne yazık ki aynı anda atmaya kalktılar. Meşgul çalan telefonunda meşgul çaldı telefonu. İkinci kez deneyemediler. Yüreklilikleri henüz tek aramalıktı çünkü.

Aynı şehirde, ayrı yaşamları birbirlerinden habersiz bir kılmaya çalışıyorlardı. Onlar birbirlerine geç kaldıkça-ki girişimlerinin sonu hep böyleydi- ben kahroluyordum. Elim kolum bağlı bekliyordum. Yazgıya karışamazdım ya...

Sonra bir gün, adama telefon geldi. Kadından... İçim içime sığmadı. Adam, kulaklarına inanamadı. Bu telefonun nedeni, kadının bir pusula almasıydı: «Sensiz olamıyorum» Adamın yolladığını düşündü. Yazgıyı her zaman başına buyruk bırakamazdım ya...

Yeniden bağlantı kurmaları önemliydi. Kadınla bağı olmadan yaşamak, adamın yaşamla bağlarının gevşemesine yol açmıştı. Günler birbirine eklenip geçse de özlemle dolu olan, yarım kalmış güzellikleri ve düşleri geri isteyen yanı adamdan sürekli hesap soruyordu.

Adam, o telefon konuşmasının sonunu sabırsızlıkla bekledi. Kadının ağzından çıkan her sözcüğü umutla dinledi. Sıradan sözlerin ardına saklanmış sevgiyi aradı. Saplantılı korkuları, kadında artık ona karşı sevginin kırıntısının kalmadığını haykırırken bunları duymazdan gelmeye uğraştı. Öyle çaresiz hissetti ki dönmesi için kadından bir çağrı gelmezse ne yapacağını bilemedi. Telefon konuşmasının en sonunda, her şey bitti dediği yerde özlediği soluğu buldu. Durup da içini bu solukla dolduracaktı, ama zaman kaybedemezdi. Artık geç kalamazdı. Yalnız onun anlayabileceği bir çağrıya uyması gerekiyordu. Kadının telefondaki son sözüydü bu çağrı: “Kahvaltı etmek istiyorum”. Adam ayçörekleri aldı, bir demet de nergis... Yol boyu bir çörekleri kokladı, bir nergisi. Buluşmayı düşledi.

Kapıyı açıp karşısında adamı gördüğünde dünyalar kadının oldu. İçim rahatlayıverdi. Bir kez daha işimin hakkını verebildiğimi düşünerek başka görevlere gitmeye hazırlanıyordum. Başka ilişkilerde küçük dokunuşlar beni bekliyordu. Tam o sırada kadın, özlemle adamın verdiği nergisleri koklarken yere düşen, kapıyı kapattığında ilk rüzgârla uçup gidecek olan notu gözden kaçırdı: “Benim için her şeysin...” Bunun ikisinin de içine işlemlerini sağlayana dek yanlarından ayrılamazdım. Mecburen kaldım.

1996

SON SÖZ VE TEŞEKKÜR

Bu kitabın yaşam duruşu farklı olacak. Bana ve başkalarına (okuyan ya da okumayan/basılı olmadığı için okumayan) ne ifade edecek şu anda bilmiyorum. Bunu zaman gösterecek. Yine de bilişimin ağırlığının, yarar ve zararlarının en çok hissedilmeye, düşünülme, sorgulanmaya başladığı, yaşamda kapladığı alanın genişletilmeye, yaşamın içine sızmasıyla ilişkili çokça yorumun yapılmaya devam ettiği bir zamana denk gelmesinin bir anlamı olmalı. Bu da benim yazın tarihine düştüğüm böyle bir not olsun.

Sonucun ne olacağını, yazdıklarımı insanlara ulaştırmak için bu yolun ne deneyimler ve anılar biriktirmeme yol açacağını merakla bekliyorum. Sözcüklerime sözcükleriyle yankı sunacak herkese şimdiden sonsuz teşekkürlerimi iletiyorum.

Her kitabımda bir teşekkür listesi oldu. Uzun zamana yayılan ve son zamanlarında ciddi bir kesintiye uğrayan yazılma aşamasında kitabın tamamını bir tek sevgili eşim Ali Ergur okuyabildi. O da dün gece. Her zamanki gibi üretim temelli yoldaşlığımızda en içten desteği sundu. Bir telaşla bu kitabı paylaşma açmak için son üç gündür çalışıyorum. Artık bekleyecek sabrım kalmadı. Sabırsızlığımın kaynağını ben de bilemiyorum. Birer, ikişer öyküsü okumuş, onun da üzerinden epey zaman geçmiş olan Ahmet Evis, Aslıhan İnce, Ayşe Bilgin, Ayşe Sevinç Kafes, Dilek Bilenoğlu, Gül Özal, Melike Basmacı, Mustafa Günaydın, Nazlı Çetin Beyaz, Nilgün Fidan Koçyiğit, Sabahat Bayrak Kök, Serpil Açıkalın Alptekin, Turcen Konya'ya bu kitaptaki isim albümümde yer aldıkları için teşekkür ediyorum.

Bir telaşım var, doğru. Uzun zamandır içimde aynı telaş var. Yaşamak için de, yazmak için de... Üretimin ve yaşama anlamlar katmanının enerjisini, gücünü ve yolunu bana veren aynı duygu. Bir serçenin ürkekliği, muhabbet kuşunun neşesi, martının özgürlüğü ve kartalın yalnızlığı... Hepsi yaşama dair. O yaşam, yazmakla geçtikçe başımın üstüne yeri var.

Ben yazmaya, siz okumaya devam o zaman...

Fin